

23-09-2020

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC Zagreb, Ulica grada Vukovara 70, Zagreb

(adresa nadležne jedinice)

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA:

UR. BROJ:

Nadležni trgovački sud u Zagrebu – Stalna služba u Karlovcu

Poslovni broj spisa St-1067/2020

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS d.o.o.

OIB 02175516727

Adresa / sjedište

Makenzijeve 67, Beograd, Republika Srbija

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ABC HRVATSKA d.o.o.

OIB 77176080454

Adresa / sjedište

Zagreb, Zamorski breg 16 a, Republika Hrvatska

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Presuda i Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu Povrv-1577/13 od 20.02.2018.g.

Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-4218/18 od 23.04.2020.g.

Iznos dospjele tražbine 756.588,48 (kn)

Glavnica 440.652,51 (kn)

Kamate 315.935,97 (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
(kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Računi br. 006-300/12, 006-301/12, 006-302/12 i 006-303/12, sve od 29.06.2012.g.

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos 756.588,48 (kn)

Naziv ovršne isprave

Presuda i Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu Povrv-1577/13 od 20.02.2018.g.

Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-4218/18 od 23.04.2020.g.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Zagreb, 21.09.2020.g.

Hraste & Partners
odvjetničko društvo d.o.o.
ZAGREB, Ribnjak 40

ODVJETNIK
SILVIJE HRASTE
ZAGREB, Ribnjak br. 40
Tel.: 4828-060, Fax.: 4921-195

Audit Bureau of Circulations d.o.o.

po punomoćniku:

PUNOMOĆ

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupa (brani)

Odvjetničko društvo
Hrašte & Partneri
ZAGREB, Ribnjak br. 40
© Tel.: 4328-060; Fax.: 4921-195

ODVJETNIK
SILVIJE HRAŠTE
ZAGREB, Ribnjak br. 40
© Tel.: 4328-060, Fax.: 4921-195

u PREDSTECANOM postupku, koji se vodi
pred TRGOVAČKIY SUDIT U ZAGREBU-PS U KARLOVCU
pod poslovnim brojem SH-1067/2020
na tužbu (prijedlog, optužnicu) ABC HRVATSKA d.o.o., Zagreb,
Žalvorski breg 16a, OIB: 77176080457
protiv _____

radi PRIZNATJE TRAZBINE AUDIT BUREAUX OF
CIRCULATIONS d.o.o., OIB: 02175516727

Ovlašćujem(o) ga, da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih drugih državnih organa te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske, da dađe u moje (naše) ime nasljednu izjavu, te da za mene (nas) prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem(o) da ga za slučaj spriječenosti zamijeni:

ODVJETNICI: Sanja Kramiec, Lara Gulicic, Anura Ristic
Marko Perucovic

Za slučaj spora glede nagrade pristajem(o) na nadležnost suda u Zagreb

U Zagreb, dne 15. 09. 2020. g.

BRANISLAV NOVČIĆ, dir.

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II desno p.p.432

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Josipu Biliću, u pravnoj stvari tužitelja/protutuženika **AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS d.o.o.**, Makenzijeva 67, Beograd, Republika Srbija, OIB: 02175516727, zastupan po punomoćniku Silvije Hraste, odvjetniku u OD Hraste & partneri, Zagreb, Ribnjak 40, protiv tuženika/protutužitelja **ABC HRVATSKA d.o.o.**, Zagreb, Zmorski breg 16 a, OIB: 77176080457, zastupana po punomoćniku Milanu Vončini odvjetniku u Zagrebu, Preradovićeve 13, radi isplate iznosa od 43.700,00 eura po tužbi i isplate iznosa od 113.750,00 kn i 30.000,00 eura po protutužbi, zaključio je glavnu i javnu raspravu dana 11. siječnja 2018., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja/protutuženika Emine Ridzak, odvjetnice i u prisutnosti zakonskog zastupnika tuženika/protutužitelja Igora Kerna osobno uz zamjenika punomoćnika tuženika/protutužitelja Dominika Stjepana Jankovića, odvjetnika, te donio i objavio dana 20. veljače 2018.,

presudio je

I. Djelomično se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Joze Rotima iz Zagreba, Trg J.F. Kennedyja 6b, poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012. u dijelu kojim je tuženiku/protutužitelju naloženo u roku 8 dana platiti tužitelju/protutuženiku iznos od 43.700,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 8. srpnja 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 10,14 % godišnje, a od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje, a od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 9,88% godišnje, a od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 9,68% godišnje, a od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 9,41 % godišnje, a od 1. siječnja 2018., pa do 30. lipnja 2018., po stopi od 9,09 % godišnje, a od 1. srpnja 2018. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, kao i ovršni trošak u iznosu od 10.762,53 kn sa zateznim kamata od dana 12. listopada 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 10,14 % godišnje, a od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje, a od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 9,88% godišnje, a od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 9,68% godišnje, a od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 9,41 % godišnje, a od 1. siječnja 2018., pa do 30. lipnja 2018., po stopi od 9,09 % godišnje, a od 1. srpnja 2018. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

II. Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Joze Rotima iz Zagreba, Trg J.F. Kennedyja 6b, poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012., u dijelu kojim je tuženiku/protutužitelju naloženo u roku 8 dana platiti tužitelju/protutuženiku ovršni trošak u iznosu od 75,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 12. listopada 2012. do isplate po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, te se u navedenom dijelu odbija tužbeni zahtjev kao neosnovan.

III. Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Joze Rotima iz Zagreba, Trg J.F. Kennedyja 6b, poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012., u dijelu kojim je tuženiku/protutužitelju naloženo u roku 8 dana platiti tužitelju/protutuženiku zakonske zatezne kamate na iznos od 43.700,00 eura, te na iznos ovršnog troška 10.762,53 kn, od dana 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za 8 postotnih poena, te se u navedenom dijelu tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se u cijelosti protutužbeni zahtjev tuženika/protutužitelja u dijelu kojim se nalaže tužitelju/protutuženiku da tuženiku/protutužitelju s naslova naknade štete plati ukupni iznos od 113.750,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje se na navedeni iznos obračunavaju po stopi koja odgovara eskontnoj stopi hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za 3 postotna poena, tekućim od dana 13. rujna 2013. pa do isplate sve u roku od 8 dana od dana presuđenja.

IV. Odbija se u cijelosti protutužbeni zahtjev tuženika/protutužitelja u dijelu kojim se nalaže tužitelju/protutuženiku da tuženiku/protutužitelju s naslova ugovorne kazne plati ukupni iznos kunske protuvrijednosti 30.000,00 eura po srednjem tečaju Hrvatske Narodne Banke, sa zakonskim zateznim kamatama koje se na navedeni iznos obračunavaju po stopi koja odgovara eskontnoj stopi hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za 3 postotna poena, tekućim od dana 20. lipnja 2015. pa do isplate sve u roku od 8 dana od dana presuđenja.

r i j e š i o j e

I. Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Joze Rotima iz Zagreba, Trg J.F. Kennedyja 6b, poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012., u dijelu kojim je tuženiku/protutužitelju naloženo u roku 8 dana platiti tužitelju/protutuženiku protuvrijednost iznosa od 43.700,00 eura u hrvatskim kunama prema srednjem tečaju HNB-a na dan podnošenja prijedloga od 11.10.2012. (1 uer/7,47 kn) ukupno iznosi 326.439,00 kuna, te se utvrđuje da je tužba u navedenom dijelu povučena.

II. Nalaže se tuženiku/protutužitelju u roku 8 dana naknaditi tužitelju/protutuženiku parnični trošak u iznosu od 101.301,25 kn.

III. Odbija se kao neosnovan tužitelj/protutuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 21.492,50 kn.

Obrazloženje

Javni bilježnik Jozo Rotim iz Zagreba, Trg J.F. Kennedyja 6b, izdao je u povodu tužitelj/protutuženikovog prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, rješenje o ovrši pod poslovnim brojem Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012.

Tuženik/protutužitelj je podnio prigovor protiv navedenog rješenja o ovrši u kojem je naveo da osporava i osnov i visinu utuženog potraživanja, jer je provjerom u poslovnim knjigama utvrdio da tuženik/protutužitelj ne duguje predmetnu tražbinu.

Općinski građanski sud u Zagrebu je rješenjem poslovnog broja Povrv-22353/12-2 od dana 10. prosinca 2012. stavio izvan snage spomenuto rješenje o ovrši u dijelu u kojem je određena ovrha, u tom dijelu ukinuo provedene radnje, te je postupak nastavio kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, te se istim rješenjem oglasio stvarno nenadležnim i po pravomoćnosti predmetnog rješenja, spis ustupio ovom sudu na daljnje postupanje.

Podneskom od dana 13. rujna 2013. tužitelj/protutuženik je naveo da se utuženo potraživanje odnosi na robu i usluge isporučene u skladu sa pravima i obvezama preuzetim Sporazumom od dana 09.07.2009. godine zaključenog između osnivača ABC Hrvatska d.o.o., te je naveo da su osnivači ABC Hrvatska Igor Kern, HURA gospodarsko interesno udruženje i ABC Srbija – ovdje tužitelj/protutuženik, te da je Igor Kern ujedno i ovlaštena osoba tuženika/protutužitelja. Naveo je da su se tužitelj/protutuženik i tuženik/protutužitelj predmetnim sporazumom obvezali zaključiti poseban ugovor o kupoprodaji dviju aplikacija (tiskovina i web) za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 6.000,00 eura plativo u 30 mjesečnih rata i da se tužitelj/protutuženik obvezao isporučiti predmetne aplikacije do 30.06.2009. Nadalje ističe da je člankom 6. ugovorena obveza tužitelja/protutuženika da tuženiku/protutužitelju pruža usluge održavanja programa i baze uz mjesečnu naknadu od 1.300,00 eura, ali da su prva tri mjeseca i to srpnja-rujan 2009. godine besplatni kako je to ugovoreno člankom 2. stavak 1. točka 7. sporazuma. Također navodi da su stranke u skladu sa preuzetim obvezama i predmetnog sporazuma i sklopile Ugovor o kupoprodaji dviju aplikacija, ali u usmenom obliku i to upravo pod uvjetima dogovorenim predmetnim sporazumom glede roka isporuke, cijene, načina plaćanja, te da je tužitelj/protutuženik isporučio tuženiku/protutužitelju predmetne aplikacije u ugovorenom roku. Tužitelj/protutuženik navodi da je pored isporuke predmetnih aplikacija cijelo vrijeme pružao tuženiku/protutužitelju uslugu održavanja isporučenog programa i korisničku podršku, te je naveo da je direktor tuženika/protutužitelja prije samog početka primjene programa boravio kod tužitelja/protutuženika u njegovu sjedištu u Beogradu na treninzima radi detaljnog upoznavanja sa svim aspektima, mogućnostima i prednostima kupljenog programa, te da se tuženik/protutužitelj nikada nije žalio na kvalitetu proizvoda niti održavanja. Nadalje ističe da budući da tuženik/protutužitelj nije uspio implementirati predmetni program u prva tri mjeseca te da prvotno dogovoreni rok plaćanja mjesečne naknade za isporučene aplikacije i pružene usluge održavanja produžen sa tri na šest mjeseci u skladu s dogovorom stranaka, te da je tako tužitelj/protutuženik obračun i naplatu mjesečne naknade predmetnih aplikacija i usluge održavanja i servisa počeo dana 31.01.2010. umjesto prvotno predviđenog od 01.10.2009. Ističe da budući da tuženik/protutužitelj nije platio ugovorene iznose da je tužitelj/protutuženik po isteku obračunskog razdoblja od 30 mjeseci izdao četiri računa u ukupnom iznosu od 43.700,00 eura koji odgovara iznosu kupoprodajne cijene kupljenih

aplikacija od 6.000,00 eura te iznosa mjesečne naknade za usluge održavanja od 1.300,00 eura u razdoblju od početka plaćanja prve mjesečne naknade 31.01.2010. do izdavanja računa. Tužitelj/protutuženik navodi da je tuženik/protutužitelj tužitelju/protutuženiku po izdavanju faktura reklamirao račune navodeći da tužitelj/protutuženik u najvećem dijelu nije isporučio uslugu, a i one isporučene imaju funkcionalne nedostatke koji nisu otklonjeni. Tužitelj/protutuženik ističe da je sve nedostatke koji su se pojavljivali otklanjao u roku od 24-48 sati i da je tuženik/protutužitelj dana 04.07.2012. obavijestio tužitelja/protutuženika da je tog dana prestao koristiti tužiteljeve/protutuženikove aplikacije. te ističe da je tuženik/protutužitelj prigovorio kvaliteti i funkcionalnosti ustupljenog programa tek po zaprimanju faktura.

Podneskom od dana 16. rujna 2013. godine tuženik/protutužitelj je naveo da je tijekom pregovora o osnivanju društva ABC Hrvatska d.o.o. između njegovih osnivača dogovoreno da će tužitelj/protutuženik isporučiti tuženiku/protutužitelju dvije aplikacije koju obvezu tužitelj/protutuženik unatoč brojnim pokušajima nije ispunio već da je instalirana djelomično neispravna aplikacija za praćenje printa, te je naveo da je tužitelj/protutuženik prilikom obavljanja pripremnih poslova za instalaciju dostavio tuženiku/protutužitelju listu tehničkih zahtjeva za funkcioniranje aplikacije što je uključivalo decidirani server, te spoj na internet velike brzine i da je stoga tuženik/protutužitelj sklopio ugovor sa društvom Iskon Internet d.d. o najmu decidiranog poslužitelja i da je u razdoblju od 16.09.2010. do 01.01.2013. za tu uslugu plaćen iznos od 80.000,00 kn. Navodi da je naknadnom analizom utvrđeno da bi predmetna print aplikacija radila i na običnom hostingu koji je oblik smještaja aplikacije znatno jeftiniji te da je stoga nastala šteta tuženiku/protutužitelju u iznosu od 55.000,00 kn. Nadalje navodi da je testna aplikacija za print koju je tuženik/protutužitelj koristio jer tužitelj/protutuženik nije isporučio potpuno ispravnu i funkcionalnu aplikaciju, izazvala štetu tuženiku/protutužitelju u vidu potrebnih dodatnih sati pri izradi svakog certifikata i da je u razdoblju od 01.10.2010. do 01.07.2013. tuženik/protutužitelj izdao ukupno 70 certifikata i da je po certifikatu prosječno potrošeno 4 radna sata za provjeru podataka i da je na kontrolu ukupno potrošeno 280 radnih sati što predstavlja štetu od 14.800,00 kn. Nadalje navodi da je radi nepostojanja matematičke kontrole unosa u aplikaciji unos podataka morao biti raden od strane tuženika/protutužitelja a ne od strane izdavača te da je u razdoblju od 01.10.2010. do 01.07.2012. potrošeno ukupno 170 radnih sati što je šteta od 9.000,00 kn. Dodatno navodi da je kod prijenosa podataka u novu aplikaciju umjesto automatskog prijenosa tuženik/protutužitelj morao raditi ručni unos podataka i da je taj proces trajao 4 mjeseca i da su ga radile dvije osobe sa po pola radnog vremena i da je to koštalo tuženika/protutužitelja 37.950,00 kn a da su podaci bili ispravni da bi to tuženika/protutužitelja koštalo 3.000,00 kn, te da je stoga tuženiku/protutužitelju nastala šteta od 34.950,00 kn. Slijedom navedenog tuženik/protutužitelj je predmetnim podneskom ustao sa protutužbom kojom je potraživao od tužitelja/protutuženika iznos od 113.750,00 kn.

U podnesku od dana 24. listopada 2013. tuženik/protutužitelj je naveo da tuženik/protutužitelj nikada nije sa tužiteljem/protutuženikom sklopio „pisani“ ugovor sadržaja kako je to navedeno u sporazumu od dana 09.07.2009., te je naveo da unatoč obvezi preuzetnoj predmetnim sporazumom osnivača, tužitelj/protutuženik nikada nije isporučio aplikacije s pratećom dokumentacijom niti je dala administratorska prava pristupa aplikacijama, te da održavanje također nije bilo u skladu s opisom poslova koji je članovima društva bio prezentiran prilikom sklapanja sporazuma. Također je naveo da je tužitelj/protutuženik aplikaciju za print i testnu aplikaciju za web instalirao na server tuženika/protutužitelja na koji je samo administrator tužitelja/protutuženika imao pristup, te da je radi loše kvalitete aplikacije programer angažiran od strane tužitelja/protutuženika 4

mjeseca pokretao aplikaciju i da su kasniji kvarovi trajali i više od mjesec dana. Istaknuo je da je aplikacija za print nakon što je pokrenuta pa sve do kraja suradnje funkcionirala manjkavo, te je izbacivala matematičke greške što je uzrokovalo potrebe za dodatnim manualnim provjerama i da najvažniji modul koji je aplikacija navodno sadržavala zapravo nije postojao a to je kontrola i izračun. Naveo je da tužitelj/protutuženik nikada nije isporučio tuženiku/protutužitelju aplikaciju za web i da je tužitelj/protutuženik nakon što je tuženik/protutužitelj zatražio da se predmetna instalirana testna verzija aplikacije ukloni jer prikazuje podatke tvrtke koja to nije tražila, odbio isto učiniti zbog troška od 100 eura. Također je naveo da radi loše kvalitete aplikacije koja nije omogućavala kvalitetan rad a niti je odgovarala unaprijed deklariranim mogućnostima, je dogovoreno da će tužitelj/protutuženik kao svoj dodatni ulog u društvo izraditi nove aplikacije za print i web te snositi troškove njihovog održavanja, ali da tužitelj/protutuženik taj dogovor nije ispunio. Tuženik/protutužitelj je naveo da je zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika nekoliko puta pismeno izjavio da je informatički servis koji pruža tuženiku/protutužitelju besplatan.

Podneskom od dana 19. studenog 2013. tužitelj/protutuženik je osporio i osnov i visinu protutužbenog zahtjeva, te je osporio da je tuženiku/protutužitelju uopće nastala šteta, te je naveo da je tužitelj/protutuženik samo na osnovu postojećih iskustava pri korištenju servera koji je tada koristio, savjetovao tuženika/protutužitelja glede hardverskog rješenja i da je isto navedeno samo kao jedna od mogućnosti a nikako kao zahtjev od strane tužitelja/protutuženika. Također je naveo kako aplikacije isporučene od strane tužitelja/protutuženika nisu bile testne već u potpunosti ispravne i funkcionalne, te da je tuženik/protutužitelj imao svo vrijeme tehničku podršku i da su svi problemi koji su se pojavljivali bili otklanjani u najkraćem mogućem roku, te je naglasio da je tuženik/protutužitelj prigovor funkcionalnosti i kvaliteti ustupljenog programa tek po zaprimanju računa od strane tužitelja/protutuženika.

Na ročištu održanom dana 26. siječnja 2015. godine pun tuženika/protutužitelja je na izravan upit suda naveo da su sukladno čl. 2. st. 6. sporazuma od 9. srpnja 2009. stranke ugovorile da će tužitelj/protutuženik pružati usluge održavanja programa i baze uz mjesečnu naknadu od 1300 EUR-a, te je naveo da stranke nisu bile sklopile pisani ugovor o kupoprodaji predmetnih dvije aplikacije što je u suprotnosti sa čl. 51. Zakona o autorskim pravima te da stoga tužitelj/protutuženik nije postupio sukladno sporazumu čime je prekršio odredbu čl. 9. sporazuma te je stoga preinačio tužbeni zahtjev na način da potražuje i naknadu štete u iznosu od 15.000,00 eura.

Tužitelj/protutuženik se protivio predmetnoj preinaci protutužbenog zahtjeva.

Člankom 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – dalje: ZPP) je propisano da preinaka tužbe jeste promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći, pa budući je tuženik/protutužitelj predmetnom dispozicijom povećao protutužbeni zahtjev, to je sud raspravnim rješenjem od dana 20. travnja 2015. dopustio preinaku protutužbe temeljem čl. 190. st. 2. ZPP-a našavši istu svrhovitom za konačno rješenje spora između stranaka.

Podneskom od dana 19. travnja 2017. godine, tuženik/protutužitelj je ponovno preinačio protutužbeni zahtjev na način da je povećao protutužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na ugovornu kaznu za povredu ugovorne obveze u ukupnom iznosu od 30.000,00 eura.

Tužitelj/protutuženik se protivio i ovoj preinaci protutužbenog zahtjeva.

Sud raspravnim rješenjem od dana 16. listopada 2017. dopustio predmetnu preinaku protutužbe temeljem čl. 190. st. 2. ZPP-a našavši istu svrhovitom za konačno rješenje spora između stranaka.

Nadalje, podneskom od dana 11. veljače 2015. godine, tužitelj/protutuženik je konačno uredio tužbeni zahtjev na način da više nije potraživao protuvrijednost utuženog iznosa od 43.700,00 eura u kunama, čime je tužitelj/protutuženik djelomično povukao tužbeni zahtjev, pa budući da se tuženik/protutužitelj nije protivio djelomičnom povlačenju tužbe, to je sud sukladno čl. 193. ZPP-a odlučio kao u **točki I. izreke rješenja**.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u utužene račune (list 6-9 i 46-49 spisa), Sporazum osnivača od dana 09.07.2009. (list 35-40 i 249-254 spisa), društveni ugovor (list 41-45 spisa), ispis e-mail prepiske (list 50-191, te 196-197, te 216-233 te 255-283 te 345-347 te 379-389 te 407 te 430-434 spisa), ugovor o najmu decidiranog poslužitelja (list 198-200 i 201-203 spisa), ugovor o pružanju usluge prodaje i održavanja vatro-zida (list 204-209 spisa), pregled ulaznih računa (list 210-215 spisa), izjava (list 289 spisa), ispis vijesti i komentara (list 332-344 spisa), ugovor o ustupu potraživanja (list 404-405 spisa), dopis od dana 13.04.2017. (list 406 spisa), kartice plaće i računi (list 408-419 spisa).

Osim navedenog sud je izveo i dokaz saslušanjem stranaka i to Branislava Novčića (list 299-301 spisa), te Igora Kerna (list 301-303 spisa), te svjedoka Milana Kovačevića (list 307-310 spisa), svjedoka Siniše Žugića (list 310, 313-315 spisa), svjedoka Nedeljke Lukić (list 316-317 i 325-328 spisa), svjedoka Slavena Fischera (list 373-375 spisa).

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne Novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 dalje: ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan, a da je protutužbeni zahtjev neosnovan.

U ovom predmetu radi se o sporu s međunarodnim elementom u kojemu je tužitelj/protutuženik inozemno trgovačko društvo (iz Republike Srbije), a tuženik/protutužitelj trgovačko društvo iz Hrvatske. Podnescima od dana 24. studenog 2017., tužitelj/protutuženik i tuženik/protutužitelj su naveli da ugovaraju primjenu hrvatskog prava. Slijedom navedenog, budući su se stranke sukladno čl. 19. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Narodne novine broj 53/91: dalje: ZRS), sporazumjele o izboru mjerodavnog prava i to hrvatskog prava, to je u konkretnoj pravnoj stvari mjerodavno hrvatsko pravo.

Vezano uz tužbeni zahtjev tužitelja/protutuženika.

Predmet tužbenog zahtjeva je tužitelj/protutuženikov zahtjev za isplatu iznosa od 43.700,00 eura po osnovi utuženih računa koji se odnose na kupoprodajnu cijenu aplikacija za print i web u iznosu od 6.000,00 eura i za uslugu održavanja programa i baze u ukupnom iznosu od 37.700,00 eura.

Kao što je to navedeno, tužitelj/protutuženik je tvrdio da je s tuženikom/protutužiteljem sklopio usmeni ugovor o kupoprodaji dvije aplikacije i to

aplikacije za print i web u iznosu od 6.000,00 eura za obje aplikacije, te da je s tuženikom/protutužiteljem također sklopio i usmeni ugovor o održavanju programa i baze po cijeni od 1.300,00 eura mjesečno, te je tvrdio da je tuženiku/protutužitelju i isporučio predmetne aplikacije i da je i izvršio uslugu održavanja u utuženom periodu.

Iz tuženikovih/protutužiteljevih navoda iznesenih u prigovoru na rješenje o ovrsi i tijekom postupka među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu glede isporuke predmetnih aplikacija i glede usluge održavanja programa i baze, ali je sporno da li su stranke bile glede utuženog potraživanja u poslovnom odnosu temeljem ugovora o kupoprodaji predmetnih aplikacija za print i web, te temeljem ugovora o djelu glede održavanja programa i baze, ili su predmetne aplikacije i usluga održavanja ugovorene kao besplatne, te da li su postojali nedostaci vezano uz navedene aplikacije i da li su postojali nedostaci glede usluge održavanja, te je sporno da li je tuženik/protutužitelj prigovori istima u propisanim rokovima, te je između stranaka sporna i visina tužbenog zahtjeva.

Člankom 590. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine: 35/2005, 41/2008 - dalje ZOO) je propisano da se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

Člankom 376. st. 1. ZOO-a je propisano da se ugovorom o kupoprodaji prodavatelj obvezuje predati kupcu stvar u vlasništvo, a kupac se obvezuje platiti mu cijenu.

Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a propisano da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, a na temelju odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a svaka je stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.

U smislu citiranih odredbi ZPP-a, osnovno pravilo dokaznog postupka sadržano je u obvezi stranaka na dokazivanje istinitosti iznesenih tvrdnji. Ako stranka u tome ne uspije, njen zahtjev za pružanje pravne zaštite sud će odbiti. Ako sud ne može sa sigurnošću utvrditi neku pravno relevantnu činjenicu, o njenom postojanju zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja (članak 221a. ZPP-a). Pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

Slijedom navedenog, na tužitelju/protutuženiku je bio teret dokaza da dokaže da su stranke bile u poslovnom odnosu temeljem ugovor o kupoprodaji dvije aplikacije i temeljem ugovora o djelu glede održavanja programa i baze, te da dokaže da je svoje ugovorne obveze i izvršio, te da dokaže visinu tužbenog zahtjeva, dok je na tuženiku/protutužitelju bio teret dokaza da dokaže da su stranke isporuku predmetnih aplikacija i uslugu održavanja bile dogovorile besplatno, te da su postojali nedostaci glede aplikacija i glede održavanja, te da je tuženik/protutužitelj prigovorio istima u rokovima propisanim zakonom.

Na navedene sporne okolnosti sud je izveo dokaze saslušanjem stranaka i to zz tužitelja/protutuženika Branislava Novčića i zz tuženika/protutužitelja Igora Kerna, te svjedoka Milana Kovačevića, svjedoka Siniše Žugića, svjedoka Nedeljke Lukić i svjedoka Slavena Fischera.

Zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika Branislav Novčić u svom iskazu je u bitnome naveo da je na sastanku održanom 2009.g. u Osijeku dogovoreno između njega osobno i zakonskog zastupnika tuženika/protutužitelja Igora Kerna, a na kojem sastanku je nazočio i g. Slaven Fišer, tadašnji predsjednik HURE, da tuženik/protutužitelj kupuje od tužitelja/protutuženika aplikaciju za tiskovinu i to upravo aplikaciju koju je koristio i koju korist dan danas sam tužitelj/protutuženik, i koja aplikacija mora sadržavati sve elemente koji su propisani od strane IAFABC odnosno od strane svjetske organizacije ABC, te da je tada i sklopljen predmetni ugovor kojim se tužitelj/protutuženik obvezao dostaviti tuženiku/protutužitelju aplikaciju za tiskovinu (za print), i to po cijeni koja je navedena u sporazumu od 9. srpnja 2009.g.. Naveo je da je u 2009.g. i dostavljena tuženiku/protutužitelju predmetna aplikacija za print, te da je prilikom dogovora na sastanku održanom 2009.g. u Osijeku kada je i sklopljen navedeni ugovor o kupoprodaji aplikacije za tiskovinu, dogovoreno da će tužitelj/protutuženik dostaviti tuženiku/protutužitelju i sve druge buduće aplikacije, kao i njihova unapređenja, te da je tužitelj/protutuženik 2010.g. sukladno navedenom dostavio tuženiku/protutužitelju i aplikaciju za web. Također je naveo da je navedena aplikacija za tiskovinu isporučena na srpskom jeziku a kako je i bilo dogovoreno te da je tijekom suradnje tuženik/protutužitelj imao problema u korištenju navedene aplikacije ali isključivo iz razloga nedovoljne obučenosti i neznanja pri korištenju predmetnom aplikacijom od strane zaposlenika tuženika/protutužitelja te iz razloga što je tuženik/protutužitelj koristio aplikaciju na hrvatskom jeziku. Također je istaknuo da je s tuženikom/protutužiteljem na predmetnom sastanku održanom 2009.g. dogovoreno da će tužitelj/protutuženik pružiti tuženiku/protutužitelju uslugu održavanja programa i baze te da je dogovoreno da će tužitelj/protutuženik predmetnu uslugu obavljati iz Beograda te da je u svakodnevnoj korespondenciji s tuženikom/protutužiteljem bilo otklanjanja i određenih problema ali koji su se najvećim dijelom odnosili na eventualna unapređenja dok se oko 10% navedenih problema odnosilo doista na samo funkcioniranje predmetne aplikacije te ističem da su svi navedeni problemi otklanjani u roku od 24 do 72 sata. Nadalje, zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika je naveo i da su problemi s tuženikom/protutužiteljem počeli kada je tužitelj/protutuženik tražio da mu tuženik/protutužitelj dostavi završne račune na uvid, budući je tužitelj/protutuženik imao saznanja da tuženik/protutužitelj raspolaže s prihodima na način koji je suprotan dogovoru te da je tuženik/protutužitelj odbio dostaviti tražene završne račune te je slijedom toga i tužitelj/protutuženik zahtijevao od tuženika/protutužitelja da mu plati usluge i robu koju je tužitelj/protutuženik do tada dostavio tuženiku/protutužitelju, te je neposredno nakon toga tuženik/protutužitelj obavijestio tužitelja/protutuženika da otkazuje suradnju s tužiteljem/protutuženikom, te je dodao da se to sve desilo nakon tri godine neprekidnog korištenja predmetnih aplikacija od strane tuženika/protutužitelja. Zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika je naveo i da je 2009.g. tužitelj/protutuženik sukladno usmenom ugovoru isporučio predmetne aplikacije, te da je tuženik/protutužitelj tijekom 2012.g. obavijestio tužitelja/protutuženika putem e-maila da više neće koristiti tužiteljeve/protutuženikove aplikacije, a što je tužitelj/protutuženik smatrao raskidom ugovora i odbijanjem tuženika/protutužitelja da plati utužene iznose.

Zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern u svom iskazu je u bitnome naveo da na sastanku održanom u Osijeku 2009.g. nije sklopljen ugovor o isporuci predmetne aplikacije za tiskovinu a niti ugovor o pružanju usluge održavanja programa i baze već je na navedenom sastanku pregovarano o uvjetima i način osnivanja tvrtke čiji bi osnivači bili Igor Kern osobno te HURA giu, i ABC Srbija. Istaknuo je da je prilikom osnivanja tvrtke ABC Hrvatska d.o.o. sklopljen sporazum od dana 9. srpnja 2009.g. kojim je kao je to i navedeno bilo dogovoreno da će tuženik/protutužitelj kupiti od tužitelja/protutuženika aplikacije tiskovine i web po cijeni kako je i navedeno u sporazumu, te da će tužitelj/protutuženik

tuženiku/protutužitelju pružati usluge održavanja programa i baze. Naveo je da je tužitelj/protutuženik dostavio na server koji je iznajmljen od strane tuženika/protutužitelja navedenu aplikaciju za tiskovinu i "krnju" varijantu aplikacije za web, te da tužitelj/protutuženik nije dostavio tuženiku/protutužitelju source kodove za navedene aplikacije pa stoga smatra da tužitelj/protutuženik i nije sklopio s tuženikom/protutužiteljem ugovor o kupoprodaji navedenih aplikacija, već da su iste dane tuženiku/protutužitelju na korištenje budući da bez source kodova i administratorskih prava pristupa, tuženik/protutužitelj je mogao isključivo koristiti navedene aplikacije na razini korisnika a ne i na razini vlasnika. Također je naveo da su negdje u studenom 2009.g. instalirane predmetne aplikacije odnosno da su tada bile podobne za korištenje od strane tuženika/protutužitelja, te da je od samog početka korištenja navedenih aplikacija odnosno aplikacije za tiskovinu budući je mjesec dana nakon početka korištenja sam tužitelj/protutuženik odustao od aplikacije za web odnosno prestao ju je koristiti te je koristio drugu aplikaciju za web a koju nikada nije dostavio tuženiku/protutužitelju, bilo problema s korištenjem navedene aplikacije. Naglasio je da su u travnju 2010.g. članovi društva dogovorili da će u tvrtku tuženika/protutužitelja uložiti dodatna sredstva i to i novčana a i u radu te da je na navedeni način i dogovoreno a što je zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika u e-mailu iz 12. mjeseca 2010.g. i potvrdio i to da će tužitelj/protutuženik izraditi novu aplikaciju za tiskovinu i web koju će tuženik/protutužitelj koristiti, te da će također i održavati navedene aplikacije i to sve bez naknade. Također je naveo da je zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika i više e-mailova naveo da tuženik/protutužitelj besplatno koristi navedenu aplikaciju, te da je u siječnju 2012. g. došlo do izrazitih problema u funkcioniranju aplikacije za tiskovinu, te da tužitelj/protutuženik nije otklonio kvar u roku od 24 do 72 sata već da je isti otklonio tek nakon mjesec dana budući su navedeni kvar otklanjali vanjski programeri tužitelja/protutuženika, te da se tada i pokazalo da je tužitelj/protutuženik izgubio source kod aplikacije za tiskovine a što potvrđuje i programer tužitelja/protutuženika koji je poslan samom tužitelju/protutuženiku u kojem sam programer navodi da mu je od tužitelja/protutuženika predana predzadnja varijanta source koda a ne zadnja varijanta. Zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja je naveo da je tuženik/protutužitelj imao korisničke šifre za unos podataka, a da nije imao administratorske šifre, te da su mu prije sklapanja sporazuma od 9. srpnja 2009.g. bili od strane tužitelja/protutuženika dostavljeni passwordi za ulazak u navedeni software tužitelja/protutuženika, te da se na navedeni način nije moglo tada utvrditi da bi se u korištenju mogli pojaviti problemi, te je naveo da na sastanku u Osijeku održanom 2009.g. nije imao uvid u sve aspekte funkcioniranja predmetnih aplikacija, te da niti nakon potpisa sporazuma tužitelj/protutuženik nije obučio djelatnike tuženika/protutužitelja za rad na predmetnoj aplikaciji. Također je naveo da je zbog manjkavosti software-a bio prinuđen koristiti i excel tablice iz razloga što je u samoj aplikaciji bila ugrađena kriva formula. Također je naveo da se ne sjeća koliko vremena je prošlo od trenutka zaprimanja fakture tužitelja/protutuženika do raskida suradnje s tužiteljem/protutuženikom, te je naveo da je iz e-mailova zz tužitelja/protutuženika pomislio da tužitelj/protutuženik predmetnu aplikaciju i održavanje daje besplatno. Zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja je naveo da tužitelj/protutuženik nije isporučio aplikaciju za tiskovinu na način kako je to dogovoreno, dok je od aplikacije za web sam tužitelj/protutuženik nakon par mjeseci odustao, te da tuženik/protutužitelj nije koristio predmetnu aplikaciju za web. Također je naveo da je obujam i kvalitetu aplikacija koje trebaju biti isporučene shvatio iz razgovora sa zakonskim zastupnikom tužitelja/protutuženika. Na izravni upit suda zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja je naveo da su stranke bile dogovorile da će tužitelj/protutuženik u roku od 24 do 72 sata otklanjati nedostatke odnosno pružati uslugu održavanja programa i baze uz naknadu od 1.300,00 eura a koja se odnosi na uslugu održavanja aplikacija za tiskovinu i web. Na izravan upit suda naveo je da je

tužitelj/protutuženik formalno pružao uslugu održavanja od studenog 2009.g., ali da tužitelj/protutuženik nije otklanjao nedostatke u roku do 72 sata već da ključne probleme tužitelj/protutuženik nije uopće otklonio dok je manje probleme otklanjao u roku od par dana. Na izravan upit suda naveo je da je predmetna suradnja raskinuta iz razloga što je tužitelj/protutuženik fakturirao predmetne usluge tuženiku/protutužitelju, dok je tuženik/protutužitelj smatrao da su predmetne usluge ugovorene besplatno.

Ovdje treba navesti da je zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika Branislav Novčić na ročištu održanom dana 15. studenog 2016. na izravan upit suda naveo i da su stranke bile ugovorile cijenu u iznosu od 6.000,00 eura za print i web aplikaciju ukupno, te da stranke nisu dogovarale pojedinačnu cijenu za print i za web aplikaciju već da je dogovorena jedna cijena budući web aplikacija čini sastavni dio print aplikacije, te da je web aplikacija sve vrijeme bila funkcionalna i da ju je tuženik/protutužitelj koristio. Također je na pitanje suda odgovorio i da su stranke ugovorile uslugu održavanju ukupnom iznosu od 1.300,00 eura mjesečno bez obzira koliko aplikacija je potrebno održavati odnosno da je potrebno odražavati jednu ili više aplikacija, te da je i svako buduće unapređenje i usavršavanje predmetnih aplikacija bilo u predmetnoj cijeni aplikacija, te da je tuženikovu/protutužiteljevu obavijest od 04. srpnja 2012.g. kojom ga je tuženik/protutužitelj obavijestio da je prestao koristiti tužiteljeve/protutuženikove aplikacije shvatio kao raskid Ugovora.

Zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika Branislav Novčić je naveo na predmetnom ročištu da stranke nisu bile dogovorile da je vrijednost jedne aplikacije 3.000,00 eura, a druge također 3.000,00 eura te da je održavanje jedne aplikacije 650,00 eura, a održavanje druge također 650,00 eura. Na navedenom ročištu zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika je naveo da tužitelj/protutuženik nije isporučio tuženiku/protutužitelju web aplikaciju jer je tuženik/protutužitelj nikada nije tražio od tužitelja/protutuženika.

Na istom ročištu zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern je na izravan upit suda naveo da je razlog zbog kojeg tuženik/protutužitelj nije platio tužitelju/protutuženiku utuženo potraživanje taj što su predmetne aplikacije i održavanje dogovoreni između stranaka u rujnu 2010.g. kao besplatne, te da tužitelj/protutuženik nije isporučio web aplikaciju.

Na izravan upit suda zz tuženika/protutužitelja je naveo da je prvotno između stranaka bilo dogovoreno da će tužitelj/protutuženik prodati tuženiku/protutužitelju dvije aplikacije za tiskovinu i web po cijeni do 6.000,00 eura za obje aplikacije te da će vršiti uslugu održavanja dvije aplikacije po cijeni od 1.300,00 eura mjesečno, te da je kod prvotnog dogovora oko kupoprodaje aplikacija bilo između stranaka podrazumijevano da je vrijednost jedne aplikacije 3.000,00 eura, a druge također 3.000,00 eura te da je održavanje jedne aplikacije 650,00 eura, a održavanje druge također 650,00 eura.

Zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja je naveo i da je tuženik/protutužitelj imao prigovora i na samu kvalitetu aplikacije, te da je imao prigovora na kvalitetu usluge održavanja, te da je glede usluge održavanja imao prigovora na grešku u nelogičnoj kontroli same aplikacije, te navodi da tužitelj/protutuženik nikada nije isporučio web aplikaciju, te samim tim nije nikada ni održavao istu, te da dopisom od 04. srpnja 2012.g. nije imao namjeru raskinuti ugovor jer sa tužiteljem/protutuženikom i nije bio u ugovornom odnosu glede isporuke predmetnih aplikacija i usluge održavanja jer je ista ugovorena besplatno.

Sud je iskazu zakonskog zastupnika tužitelja/protutuženika Branislava Novčića poklonio vjeru cijeneći ga uvjerljivim, životno logičnim i u suglasju sa dokumentacijom koja prileži spisu, dok sud nije poklonio vjeru iskazu zakonskog zastupnika tuženika/protutužitelja Igora Kerna cijeneći ga neuvjerljivim, te životno nelogičnim, posebno iz razloga proturječnosti u navedenom iskazu glede „dogovora“ između stranaka oko toga da li su aplikacije i održavanje ugovoreni kao besplatni ili ne, a kako je to niže obrazloženo.

Svjedok Milan Kovačević, zaposlenik tužitelja/protutuženika, u svom iskazu je u bitnome naveo da je predmetna aplikacija, koja je u sebi sadržavala funkcionalnosti print i web prevedena na hrvatski i instalirana na server tuženika/protutužitelja otprilike u rujnu – listopadu 2009. godine, te da su tijekom nekoliko narednih mjeseci na zahtjev tuženika/protutužitelja ispravljani od strane tužitelja/protutuženika izrazi koji su ostali na srpskom jeziku, te da je prilikom prelaska 2009. na 2010. godinu, na Novu godinu, predmetna aplikacija nije bila funkcionalna jer su nestali svi brojevi, te je od tužitelja/protutuženika u kratkom roku predmetni nedostatak otklonjen. Istaknuo je i da je za tuženikovu/protutužiteljevu aplikaciju napravljen i "up-grade" koji nije imala aplikacija koju je inače koristio tužitelj/protutuženik, te da predmetna aplikacija, koliko je njemu poznato, nije imala mogućnost da sama utvrdi neispravnost u slučaju pogrešnog unosa broja distribuiranih primjeraka u odnosu na broj tiskanih primjeraka te se isto moralo provjeravati ručno, te da je u dogovoru sa zakonskim zastupnikom tužitelja/protutuženika Branislavom Novčićem dogovoreno da se tuženiku/protutužitelju ne fakturira niti naknada za aplikacije niti za održavanje programa i to slijedeća 3 mjeseca od puštanja u rad aplikacije te da tužitelj/protutuženik nije fakturirao tuženiku/protutužitelju navedeno dok je on radio u firmi, odnosno do studenog 2011. godine. Naveo je da je ABC SRBIJA u 2010/2011 izradio novu web aplikaciju te da ista nije isporučena i tuženiku/protutužitelju, te da se nova aplikacija pokazala lošom u praksi budući je "rušila" web stranice. Istaknuo je da je predmetna aplikacija koja je isporučena tuženiku/protutužitelju bila funkcionalna za predmetne potrebe, ali da je zahtijevala veliki dio ljudskog rada radi unosa podataka i kontrole unesenih podataka, te da su nedostaci koji su se pojavljivali u radu aplikacije odnosili na ranije navedeni problem nedostatka kontrole unesenih podataka od same aplikacije, zatim nedostatka koji se pojavio na novu 2010. godinu i nedostatka koji se odnosio na pojedine srpske izraze u aplikaciji te da su predmetni nedostaci otklonjeni, osim problema vezano uz nemogućnost provjere unesenih podataka od same aplikacije. Svjedok je naveo da je tuženik/protutužitelj imao potrebne šifre za operativno korištenje predmetne aplikacije, te je nakon uvida u mail od dana 18. veljače 2011., naveo da je očito postojao nedostatak u vidu krive formule, te da dok je on radio kod tužitelja/protutuženika da navedena formula nije mijenjana, te da je programer naveo da zbog načina na koji je napravljena aplikacija da je lakše napraviti novu nego otkloniti navedenu pogrešku, te da se radilo o manjoj grešci koja je bila teška za ispraviti i koja se odnosila na računanje broj diskvalificiranih primjeraka, odnosno primjeraka koji su na bilo koji način nestali. Svjedok je također iskazao a kada je svjedoku predočena izjava svjedoka od dana 21. listopada 2013. na listu 289 spisa, da je on uz pomoć predstavnika tužitelja/protutuženika sastavio predmetnu izjavu, te istu i potpisao, a na traženje tužitelja/protutuženika te da ostaje u cijelosti kod predmetne izjave, osim u dijelu da nedostatak uz logičku kontrolu aplikacije i formulu uz diskvalificirane primjerke nije nikada otklonjen, a kako je to ranije naveo, te da aplikacija koja je isporučena tuženiku/protutužitelju bila identična aplikaciji koju je koristio tužitelj/protutuženik osim u dijelu koji se odnosio na prijevod na hrvatski jezik, te da je tuženiku/protutužitelju isporučena jednaka aplikacija kakvu je imao tužitelj/protutuženik, a ne testna aplikacija, te da se i tužitelj/protutuženik u korištenju predmetne aplikacije koristio i Excel tablicama, te je također naveo da je tuženik/protutužitelj u 2011. godini promijenio samu tabelu, a time i izgled certifikata, pa stoga nije niti moglo se pravilno prenijeti podatke

iz aplikacije u Excel tablicu. Svjedok je također naveo i da tužitelj/protutuženik imao iste probleme s aplikacijom, osim problema prilikom prelaska iz 2009. na 2010. godinu, te da je tužitelj/protutuženik pružao tuženiku/protutužitelju uslugu održavanja, te da nije imao dojam da je usluga održavanja, kao i isporuka aplikacije dogovorena kao besplatna.

Nadalje, svjedok Siniša Žugić, zaposlenik tuženika/protutužitelja, je u svom iskazu u bitnome naveo da je od strane tužitelja/protutuženika isporučena tuženiku/protutužitelju aplikacija koja je sadržavala funkcionalnosti web i print, te da je tuženik/protutužitelj zatražio da se web funkcionalnost ukloni, budući da tuženik/protutužitelj nije niti nudio predmetnu uslugu svojim klijentima, te da aplikacija nije mogla prikazivati podatak o nakladi neplaćenih izdanja, te da je tuženik/protutužitelj tražio da se navedeno otkloni, ali da isto nije otklonjeno, te da navedenu mogućnost nije imala ni aplikacija tužitelj/protutuženik. Također je naveo da je tužitelj/protutuženik pružao tuženiku/protutužitelju uslugu održavanja, ali da je tužitelj/protutuženik u pravilu reagirao sa kašnjenjem u odnosu na pozive tuženika/protutužitelja i da je aplikacija imala grešku vezanu uz formulu i koja greška nikada nije otklonjena te da je početkom 2012. godine predmetna aplikacija postala nepouzdana budući je pokazivala krive podatke. Svjedok je također naveo da prilikom korištenja aplikacije nije mogao ostavljati certifikate i nije smio uklanjati unose zbog nestabilnost aplikacije a što mu je rečeno od strane tužitelja/protutuženika te da su se pojavljivale greške prilikom rada u aplikaciji koje su otklanjane sporo ili nisu uopće otklanjane, te da je dolazilo i do greške na aplikaciji na način da je ista dva puta zbrajala jedno polje, a što je rezultiralo krivim pokazivanjem broja prodane naknade, a koja greška nikada nije otklonjena. Također je naveo da je jedna od grešaka koja nije otklonjena i to što se znalo desiti da aplikacija prikazuje da je broj prodanih primjeraka veći od broja otisnutih primjeraka. Istaknuo je da je o predmetnim nedostacima on osobno obavijestio gospodina Kovačevića i to putem maila te, da je pred kraj korištenja predmetne aplikacije došlo do još jednog nedostatka, odnosno predmetna aplikacija je zbrajala dva različita izdanja, te da je tuženik/protutužitelj prestao koristiti predmetnu aplikaciju u ožujku i travnju 2012.. te da je ista ostala upaljena do svibnja 2012. godine. Svjedok je također naveo da je na početku suradnje imao kratki trening u Beogradu gdje mu je od strane tužitelja/protutuženika pokazano kako koristiti predmetu aplikaciju, te je naveo da je tuženiku/protutužitelju prilikom prezentacije aplikacije prikazana vrhunska aplikacija, te da je i Hrvatska inačica predmetne aplikacije izgledala jednako ili slično, ali da su se tijekom uporabe pojavljivali "bagovi" za koje je tužitelj/protutuženik tvrdio da se ne pojavljuju u aplikaciji koju koristi tužitelj/protutuženik, te da su predmetni "bagovi" nedostaci koje je prethodno opisao, i da isti nisu nikada otklonjeni. Također je naveo da je tuženik/protutužitelj koristio predmetne aplikacije od rujna 2009. pa do prestanka poslovne suradnje. Svjedok je dodao i da je postao siguran da predmetni podaci nisu točni u onom trenutku kada je aplikacija počela zbrajati različita izdanja, a što je bilo otprilike početkom 2012. godine, te da je predmetno miješanje podataka bilo otklonjeno od strane tužitelja/protutuženika, te da u slučaju dodavanja polja na certifikatu a koji nije povezano sa bazom podataka, dovodi do potrebe ručnog unosa predmetnog podataka u takovo polje. Također je naveo da je dolazilo do nepodudaranja podataka navedenih u certifikatu i podataka koje je provjerom utvrdila revizija, ali da su predmetna odstupanja bila u okviru tolerancije od 0,5%, te da su se u tom slučaju podaci ispravljali ručnim unosom pravilnog podatka.

Svjedok Nedjeljka Lukić, zaposlenica tužitelja/protutuženika, u svom iskazu je u bitnome navela da ona osobno od strane tužitelja/protutuženika bila zadužena za administriranje aplikacijom tuženika/protutužitelja a koja aplikacija je bila identična aplikaciji tužitelja/protutuženika te da su se javljali problemi prilikom korištenja aplikacije, što je i normalno, te da je tužitelj/protutuženik nastojao u najkraćem mogućem roku otkloniti

predmetne nedostatke, te da je iste i otklanjao, te da tužitelj/protutuženik nije otklonio samo jedan nedostatak, a radi se o nedostatku odnosno o gumbu koji se nalazio na ulazu u aplikaciju a koji gumb je postavio sam tuženik/protutužitelj a koji gumb je trebao služiti za digitalna izdanja, odnosno za web aplikaciju te da je ona osobno odgovorila da trenutno radi na otklanjanju drugih problema jer je smatrala da navedeni problem ne utječe na funkcionalnost same aplikacije. Također je navela da su se određeni podaci u certifikat morali unositi ručno jer je tako bilo i na aplikaciju koju je koristila ABC Srbija, te da je i ABC Srbija u svom radu morala koristiti excel tablice jer je to uobičajena praksa, te da su se tijekom rada aplikacije koju je koristio tuženik/protutužitelj pojavljivali "bagovi", odnosno problemi prilikom funkcioniranja aplikacije, ali da su se isti problemi pojavljivali i kod tužitelja/protutuženika, te da je tužitelj/protutuženik i otklanjao predmetne probleme. Istaknula je da je predmetna aplikacija koju je koristio tuženik/protutužitelj bila u potpunosti funkcionalna te da je glede funkcionalnosti i kvalitete bila jednaka aplikaciji koju je koristila ABC Srbija. Također je navela da je najozbiljnija primjedba tuženika/protutužitelja bila vezana uz ranije spominjani gumb jer jedino to tužitelj/protutuženik nije otklonio dok sve ostale prigovore i nedostatke je tužitelj/protutuženik otklonio, te je također navela kada joj je predložen mail na listu 149 i 151 spisa da se predmetni problem sa formulom nije pojavio u aplikaciji koju je koristila ABC Srbija, odnosno koju je koristio tužitelj/protutuženik, te je navela da se opaska programera Dragiše Rakića iz navedenog e mail na listu 149 spisa može smatrati trenutnom greškom ali se ne može smatrati nefunkcionalnošću same aplikacije. Svjedokinja je navela da ABC Hrvatska nije koristila web aplikaciju koliko joj je poznato, te da ABC Hrvatska nikada nije tražila da se uključi predmetna web aplikacija.

Sud je iskazima svjedoka Nedeljke Lukić, Siniše Žugića i Milana Kovačevića poklonio vjeru cijeneći ih uvjerljivim, životno logičnim i u suglasju sa dokumentacijom koja prileži spisu.

Svjedok Slaven Fischer svom iskazu je u bitnome naveo da je između ABC Srbija, ABC Hrvatska i društva Hura prije samog potpisivanja Sporazuma osnivača društva ABC Hrvatska, dogovoreno između potpisnika Sporazuma da će ABC Srbija kao ulog društva pružiti društvu usluge održavanja programa i baze te isporučiti mu aplikacije za tiskovinu i za web, te je tom prilikom dogovoreno da će ABC Srbija isporučiti navedene aplikacije i pružiti predmetnu uslugu održavanja besplatno odnosno bez naknade. Nakon što mu je od strane suda pročitana odredba čl. 2. st. 2. Sporazuma na listu 36 spisa, svjedok je naveo da koliko se on sjeća zbog proteka šest sedam godina, da su stranke bile dogovorile da će ABC Srbija isporučiti aplikacije za tiskovinu i web kao ulog u društvo odnosno bez naknade, te da su stranke također bile dogovorile da će ABC Hrvatska plaćati ABC Srbija uslugu održavanja sa određenim počekom. Također je naveo da ne zna po kojoj cijeni je bila dogovorena usluga održavanja te koji početak je dogovoren za naplatu usluge održavanja. Također je naveo da je u nekoliko navrata na sastancima bilo razgovora o problemima vezanim uz funkcioniranje aplikacija, te je naveo da mu je poznato da su problemi vezani uz funkcioniranje aplikacija utjecali na prihode ABC Hrvatska, te da zbog problema u aplikaciji ABC Hrvatska nije mogla ispuniti ono što je od nje traženo od strane medijskih agencija i oglašivača, te da ne može navesti neki konkretan primjer toga jer nije operativno sudjelovao u tome, te navodi da predmetna saznanja ima iz razgovora sa zz tužitelja/protutuženika i zz tuženika, te da je o tome razgovarano na sastancima kojima su nazočili.

Svjedok je također naveo da je nazočio sastanku na kojem su zz tužitelj/protutuženika Branislav Novčić te zz tuženika/protutužitelja Igor Kern dogovorili da će ABC Srbija bez

naknade isporučiti tuženiku aplikacije prvotno za tiskovinu, a potom i za web, i to aplikaciju koju je koristila i ABC Srbija.

Nadalje, sud je izvršio i uvid u Sporazum osnivača društva ABC Hrvatska d.o.o. (list 35-40 spisa), te je utvrdio da su stranke ovog postupka, člankom 2. st. 2. Sporazuma dogovorile da će tužitelj/protutuženik sa tuženikom/protutužiteljem sklopiti upravo ugovor o kupoprodaji dviju aplikacija (tiskovine i web) i to po cijeni od 6.000,00 eura, i da će predmetna cijena biti plaćena u 30 mjesečnih rata, te da prva mjesečna rata dospijeva zajedno sa prvom mjesečnom naknadom uza održavanje baze i programa, te da su stranke ovog postupka stavkom 6. članka 2. Sporazuma dogovorile da će tužitelj/protutuženik tuženiku pružati i uslugu održavanja programa i baze uz mjesečnu naknadu od 1.300,00 eura, te je stavkom 1. točka 8. Sporazuma ugovoreno da su prva tri mjeseca održavanja baze i programa bez naplate i to kroz mjesec srpanj, kolovoz i rujan 2009. godine.

Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu temeljem ugovora o kupoprodaji aplikacije za tisak i web te temeljem ugovora o održavanju programa i baze.

Naime, iz navedenog Sporazuma (list 35-40 spisa) ovaj sud je nedvojbeno utvrdio da su potpisnici predmetnog sporazuma odnosno tužitelj/protutuženik, HURA i Igor Kern kasniji zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja, imale namjeru sklopiti naplatne prave poslovne glede predmetnim aplikacija i održavanja programa i baze, a ne besplatne pravne poslove vezano uz navedene aplikacije i održavanje, pa je prema mišljenju ovog suda time utvrđena volja stranaka glede navedenog, dok je s druge strane ukoliko je doista na kraju ipak dogovoreno između stranaka da će tužitelj/protutuženik predmetne aplikacije i održavanje programa i baze pružati besplatno, na tuženiku bio teret dokaza da dokaže da su stranke ipak odustale od prvotnog dogovora i dogovorile da se aplikacije predaju tuženiku besplatno i da je održavanje programa i baze besplatno. No, tuženik/protutužitelj do zaključenja glavne rasprave nije dokazao sukladno čl. 219. ZPP-a, da bi stranke bile dogovorile isporuku predmetnih aplikacija i održavanje programa i baze kao besplatno, te nije u tom smjeru niti predlagao dokazne prijedloge.

Sam zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern je u svom iskazu prvotno naveo da su u travnju 2010. godine članovi društva dogovorili da će u tvrtku tuženika/protutužitelja uložiti dodatna sredstva i to i novčana a i u radu te da je na navedeni način i dogovoreno da će tužitelj/protutuženik izraditi novu aplikaciju za tiskovinu i web koju će tuženik/protutužitelj koristiti, te da će također i održavati navedene aplikacije i to sve bez naknade. Jednako tako je naveo i da je iz e-mailova zz tužitelja/protutuženika pomislio da tužitelj/protutuženik predmetnu aplikaciju i održavanje daje besplatno. Nadalje, na izravan upit suda je naveo da je predmetna suradnja raskinuta iz razloga što je tužitelj/protutuženik fakturirao predmetne usluge tuženiku, dok je tuženik/protutužitelj smatrao da su predmetne usluge ugovorene besplatno. Na ročištu održanom dana 15. studenog 2016., zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern je na izravan upit suda naveo da je razlog zbog kojeg tuženik/protutužitelj nije platio tužitelju/protutuženiku utuženo potraživanje taj što su predmetne aplikacije i održavanje dogovoreni između stranaka u rujnu 2010.g. kao besplatne. Također je naveo da je prvotno između stranaka bilo dogovoreno da će tužitelj/protutuženik prodati tuženiku dvije aplikacije za tiskovinu i web po cijeni do 6.000,00 eura za obje aplikacije te da će vršiti uslugu održavanja dvije aplikacije po cijeni od 1.300,00 eura mjesečno.

Slijedom predmetnih navoda jasno je da sam zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja različito iskazuje vezano uz dogovor oko predmetnih aplikacija i održavanja baze i programa, budući da isti u svom iskazu navodi da su stranke u travnju 2010., dogovorile da će tužitelj/protutuženik izraditi novu aplikaciju za tiskovinu i web koju će tuženik/protutužitelj koristiti, da bi potom na ročištu održanom dana 15. studenog 2016. naveo da su stranke u rujnu 2010. godine, dogovorile da su predmetne aplikacije i održavanje baze i programa besplatni, odnosno različito iskazuje glede vremena kada su stranke dogovorile da su aplikacije i održavanje besplatni, te jednako tako u navedenim iskazima jasno ističe da su stranke „dogovorile“ da su aplikacije i održavanje besplatni, da bi potom u svom iskazu naveo da je on iz e-mailova zakonskog zastupnika tužitelja/protutuženika „pomislio“ da tužitelj/protutuženik predmetnu aplikaciju i održavanje daje besplatno, te je naveo da je predmetna suradnja raskinuta iz razloga što je tužitelj/protutuženik fakturirao predmetne usluge tuženiku, dok je tuženik/protutužitelj „smatrao“ da su predmetne usluge ugovorene besplatno, odnosno iz navedenih navoda proizlazi da je tuženik/protutužitelj „pomislio“ i „smatrao“ da su aplikacije i održavanje besplatni a ne da su stranke tako i dogovorile. Stoga sud nije poklonio vjeru iskazu zakonskog zastupnika tuženika/protutužitelja Igora Kerna a kako je to gore i navedeno.

Jednako tako niti iz iskaza svjedoka Slavena Fischera sud nije mogao utvrditi da bi stranke bile ugovorile da su predmetne aplikacije i održavanje programa i baze ugovoreni kao besplatni. Naime, svjedok Slaven Fischer u svom iskazu je odmah naveo da je između ABC Srbija, ABC Hrvatska i društva Hura prije samog potpisivanja Sporazuma osnivača društva ABC Hrvatska, dogovoreno Sporazuma da će ABC Srbija kao ulog društva pružiti društvu usluge održavanja programa i baze te isporučiti mu aplikacije za tiskovinu i za web, te da je tom prilikom dogovoreno da će ABC Srbija isporučiti navedene aplikacije i pružiti predmetnu uslugu održavanja besplatno odnosno bez naknade, da bi potom odmah na pitanje suda odgovorio da koliko se on sjeća zbog proteka šest sedam godina, da su stranke bile dogovorile da će ABC Srbija isporučiti aplikacije za tiskovinu i web kao ulog u društvo odnosno bez naknade, ali da su stranke bile dogovorile da će ABC Hrvatska plaćati ABC Srbija uslugu održavanja sa određenim počekom, što znači da je svjedok iskazivao suprotno glede dogovora vezano uz uslugu održavanja navodeći prvotno da je bilo dogovoreno da je ista besplatna, a zatim da je su stranke ipak dogovorile da će tuženik/protutužitelj plaćati uslugu održavanja. Nadalje, sud nije poklonio vjeru iskazu navedenog svjedoka u navedenom dijelu budući da nije niti životno logično da bi stranke prije potpisivanja sporazuma dogovorile da su predmetne aplikacije i usluga održavanja besplatne, a zatim u navedenom sporazumu dogovorile da će sklopiti ugovor o kupoprodaji aplikacija i ugovor o održavanju po cijenama navedenim u samom sporazumu. Slijedom navedeno sud nije poklonio vjeru iskazu navedenog svjedoka u predmetnom dijelu budući je isti bio neuvjerljiv, životno nelogičan i u suprotan sam sebi u svojim navodima, te u suprotnosti sa dokumentacijom koja prileži spisu, te iskazima ostalih svjedoka.

Nadalje niti iz e-mail prepiske od dana 11.05.2011. (list 274 spisa) i od dana 20.03.2012. (list 282 spisa), ne proizlazi tuženikova tvrdnja da su stranke ugovorile isporuku aplikacija i održavanje programa i baze kao besplatno. Naime, u e-mailu od dana 20.03.2012. zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika navodi da je tužitelj/protutuženik prethodnih godina dostavljao podatke i da je servisirao tuženika/protutužitelja besplatno mada je ugovoreno drugačije, no iz predmetnog navoda ne proizlazi da bi stranke kako to navodi tuženik/protutužitelj ugovorile da su aplikacije i održavanje besplatni, već se i u navedenom mail-u kada bi se utvrdilo da se isti odnosi na upravo utužene aplikacije i održavanje programa i baze, a što sud nije mogao utvrditi jer iz izraza „dostavljali podatke“ i „servisirali“

nije moguće utvrditi na što se točno isto odnosi, također proizlazi da su stranke ugovorile drugačije odnosno drugačije od besplatnog, a kako to navodi zz tužitelja/protutuženika, pa bi se predmetni e-mail eventualno mogao promatrati kroz institut otpusta duga, no čak niti u tom slučaju nisu ispunjenje pretpostavke za isti, jer nije jasno na što se uopće odnosi „dostavljane podataka“ i „servisiranje“, a potom nije utvrđeno da bi se to odnosilo upravo na utuženo potraživanje, a napose isto nije niti dato u formi izjave kojom se dug otpušta, niti postoji suglasnost tuženika/protutužitelja sa eventualnim otpustom. Naime, tuženik/protutužitelj nije niti tvrdio da bi tužitelj/protutuženik otpustio dug, već da su stranke ugovorile da je predmetna isporuka aplikacija i usluga održavanja programa i baze, besplatna.

Slijedom navedenog, tuženik/protutužitelj iako je sukladno čl. 219. ZPP-a teret dokaza na njemu, nije dokazao da bi stranke dogovorile isporuku aplikacija i uslugu održavanja programa i baze, kao besplatne, slijedom čega je sud i utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu temeljem ugovora o kupoprodaji aplikacija i temeljem ugovora o djelu odnosno ugovora o održavanju programa i baze.

Glede tuženikovog/protutužiteljevog navoda da mu tužitelj/protutuženik nije isporučio web aplikaciju, ovaj sud je predmetni navod tuženika/protutužitelja ocijenio neosnovanim.

Naime, zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika Branislav Novčić je u svom iskazu naveo da su stranke na sastanku u Osijeku 2009. godine dogovorile da tuženik/protutužitelj kupuje od tužitelja/protutuženika aplikaciju za tiskovinu i to upravo aplikaciju koju je koristio sam tužitelj/protutuženik i to po cijeni koja je navedena u sporazumu od 9. srpnja 2009.g.. te da je u 2009.g. i dostavljena tuženiku predmetna aplikaciju za print te da je tom prilikom također dogovoreno da će tužitelj/protutuženik dostaviti tuženiku i sve druge buduće aplikacije, kao i njihova unapređenja, te da je tužitelj/protutuženik 2010.g. sukladno navedenom dostavio tuženiku i aplikaciju za web.

Zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern je kako je to navedeno u svom iskazu glede navedene okolnosti istaknuo da su negdje u studenom 2009.g. instalirane predmetne aplikacije odnosno da su tada bile podobne za korištenje od strane tuženika/protutužitelja, te da je mjesec dana nakon početka korištenja sam tužitelj/protutuženik odustao od aplikacije za web odnosno prestao ju je koristiti te je koristio drugu aplikaciju za web a koju nikada nije dostavio tuženiku.

Svjedok Milan Kovačević, zaposlenik tužitelja/protutuženika, u svom iskazu je glede navedenog istaknuo da je predmetna aplikacija, koja je u sebi sadržavala funkcionalnosti print i web prevedena na hrvatski i instalirana na server tuženika/protutužitelja otprilike u rujnu – listopadu 2009. godine

Zaključno, svjedok Siniša Žugić, koji je zaposlenik tuženika/protutužitelja, je u svom iskazu naveo da je od strane tužitelja/protutuženika isporučena tuženiku aplikacija koja je sadržavala funkcionalnosti web i print, te da je tuženik/protutužitelj zatražio da se web funkcionalnost ukloni, budući da tuženik/protutužitelj nije niti nudio predmetnu uslugu svojim klijentima,

Slijedom navedenog, iz iskaza stranaka i svjedoka, te napose svjedoka Siniše Žugića koji je zaposlenik tuženika/protutužitelja, ovaj sud je utvrdio da je tuženiku isporučena aplikacija koja je sadržavala funkcionalnosti web i print, te da je tuženik/protutužitelj taj koji je zatražio da se web funkcionalnost ukloni, budući da tuženik/protutužitelj nije niti nudio

predmetnu uslugu svojim klijentima, pa je slijedom toga sud nedvojbeno utvrdio da je tužitelj/protutuženik svoju obvezu isporuke aplikacije koja je sadržavala funkcionalnost za print i web ispunio, a na tuženiku je bila odluka da li će pojedine funkcionalnosti navedene aplikacije odnosno web funkcionalnost i koristiti ili ne.

Nadalje, vezano uz tuženikov/protutužiteljev navod da mu tužitelj/protutuženik nije isporučio „source code“ za isporučenu aplikaciju, ovaj sud je predmetni prigovor našao neosnovanim.

Naime, tuženik/protutužitelj nije sukladno čl. 219. ZPP-a, iako je teret dokaza bio na njemu dokazao niti je u tom smjeru predlagao dokazne prijedloge, da su stranke bile ugovorile da će tužitelj/protutuženik isporučiti tuženiku i predmetni „source code“, pa je slijedom toga navedeni navod tuženika/protutužitelja neosnovan.

Vezano uz nedostatke aplikacije i usluge održavanja, ovaj sud je navedene prigovore tuženika/protutužitelja ocijenio neosnovanim.

Naime, vezano uz eventualne nedostatke glede aplikacije i usluge održavanja programa i baze, treba navesti da tuženik/protutužitelj u podnesku od dana 24. listopada 2013., naveo da tužitelj/protutuženik nikada nije isporučio aplikacije s pratećom dokumentacijom, te da održavanje također nije bilo u skladu s opisom poslova koji je članovima društva bio prezentiran prilikom sklapanja sporazuma, te da je radi loše kvalitete aplikacije programer angažiran od strane tužitelja/protutuženika 4 mjeseca pokretao aplikaciju i da su kasniji kvarovi trajali i više od mjesec tuženik/protutužitelj odbio ukloniti instaliranu web aplikaciju zbog troška od 100 eura, te je zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern u svom iskazu naveo da se nedostaci sastoje u tome što tužitelj/protutuženik nije obučio djelatnike tuženika/protutužitelja za rad na predmetnoj aplikaciji, zatim da je zbog manjkavosti software-a bio prinuđen koristiti i excel tablice iz razloga što je u samoj aplikaciji bila ugrađena kriva formula, te da je glede usluge održavanja imao prigovora na grešku u nelogičnoj kontroli same aplikacije.dana, te da je aplikacija za print nakon što je pokrenuta pa sve do kraja suradnje funkcionirala manjkavo, te je izbacivala matematičke greške što je uzrokovalo potrebe za dodatnim manualnim provjerama i da najvažniji modul koji je aplikacija navodno sadržavala zapravo nije postojao a to je kontrola i izračun, te da je

Djelatnik tuženika/protutužitelja Siniša Žugić u svoj iskazu je naveo da aplikacija nije mogla prikazivati podatak o nakladi neplaćenih izdanja, te da je tuženik/protutužitelj tražio da se navedeno otkloni, ali da isto nije otklonjeno, te da navedenu mogućnost nije imala ni aplikacija tužitelj/protutuženik, te je naveo da je aplikacija imala grešku vezanu uz formulu i koja greška nikada nije otklonjena a koja se odnosila na to da se znalo desiti da aplikacija prikazuje da je broj prodanih primjeraka veći od broja otisnutih primjeraka. Također je naveo da je aplikacija počela zbrajati različita izdanja, te da je predmetno miješanje podataka bilo otklonjeno od strane tužitelja/protutuženika, te da je dolazilo do nepodudaranja podataka navedenih u certifikatu i podataka koje je provjerom utvrdila revizija, ali da su predmetna odstupanja bila u okviru tolerancije od 0,5%, te da su se u tom slučaju podaci ispravljali ručnim unosom pravilnog podatka.

Slijedom navedenog, prigovori tuženika/protutužitelja vezano na nedostatke glede aplikacije za print se u biti odnose na nedostatak koji se može za potrebe postupka nazvati „greška u formuli“, a koja greška se odnosila da to da je aplikacija znala prikazati da je broj prodanih primjeraka veći od broja otisnutih primjeraka, zatim da aplikacija nije mogla

prikazivati podatak o nakladi neplaćenih izdanja, zatim da je aplikacija zbrajala različita izdanja, te da je postojala nepodudarnost podataka u certifikatu, zatim da tužitelj/protutuženik nije uklonio na traženje tuženika/protutužitelja „gumb“ odnosno očito ikonu za web aplikaciju, te da tužitelj/protutuženik nije dostavio dokumentaciju uz predmetnu aplikaciju, te da nije obučio djelatnike tuženika/protutužitelja za rad na navedenoj aplikaciji.

S druge strane, glede prigovora tuženika/protutužitelja koji se odnose na nedostatke glede usluge održavanja programa i baze, isti se odnose na sporost u otklanjanju kvarova i problema kada se isti pojave.

Prvotno glede predmetnih prigovora nedostataka aplikacije, potrebno je naglasiti da je sud iz iskaza stranaka i saslušanih svjedoka utvrdio da su stranke bile ugovorile kupoprodaju aplikacije za tisak i web i to upravo aplikacija koje je koristio i tužitelj/protutuženik u svom radu, samo sa prijevodom na hrvatski jezik. Naime, navedeno su potvrdili sam zakonski zastupnik tužitelja/protutuženika Branislav Novčić, te svjedoci Nedeljka Lekić, te Milan Kovačević kao i svjedok Slaven Fischer koji je naveo da su stranke bile ugovorile isporuku aplikacije koju je koristio i tužitelj/protutuženik, te je u navedenom dijelu sud i poklonio vjeru iskazu navedenog svjedoka budući da je isti u suglasju sa iskazom svjedoka Nedeljke Lekić, Milana Kovačevića i zakonskog zastupnika tužitelja/protutuženika, te budući da tuženik/protutužitelj nije niti sporio da aplikacija koja mu je isporučena ne bi bila upravo aplikacija koju je koristila ABC Srbija samo sa prijevodom na hrvatski jezik.

Slijedom navedenog, budući je nedvojbeno utvrđeno da su stranke bile ugovorile kupoprodaju aplikacije za print i to aplikacije koju je koristio sam tužitelj/protutuženik samo sa prijevodom na hrvatski jezik, to se stoga u odnosu na „nedostatke“ koji se odnose na „grešku u formuli“, te koji se odnose na prigovor da aplikacija nije mogla prikazivati podatak o nakladi neplaćenih izdanja, a budući je takove „nedostatke“ imala i aplikacija tužitelja/protutuženika, koje navode tuženik/protutužitelj nije sporio, ne može govoriti o nedostacima budući ni aplikacija tužitelja/protutuženika nije imala drugačije mogućnosti, odnosno niti aplikacija tužitelja/protutuženika nije mogla prikazivati podataka o nakladi neplaćenih izdanja, te se i tužitelj/protutuženik također morao služiti excel tablicama u radu s navedenom aplikacijom. Tuženik/protutužitelj nije s druge strane niti dokazao sukladno čl. 219. ZPP-a da je s tužiteljem/protutuženikom bio ugovorio navedene mogućnosti kao posebna svojstva, pa slijedom toga kada određena svojstva stvari nisu ugovorena, onda ona ima nedostatak u kvaliteti samo ako nema svojstva za redovitu uporabu. No budući je isporučena aplikacija imala svojstva za redovitu uporabu budući je nesporno da ju je tuženik/protutužitelj više godina i koristio u svom radu, to se u konkretnom slučaju ne radi o nedostacima stvari. (tako i VSRH Rev-2032/81 od 23.02.1982.)

Nadalje, glede „nedostatka“ koji se odnosi na prigovor da tužitelj/protutuženik nije na traženje tuženika/protutužitelja uklonio „gumb“ odnosno ikonu za ulazak u web aplikaciju, ovaj sud prihvaća navode tužitelja/protutuženika da se navedeno ne može niti smatrati nedostatkom budući da isto niti na koji način nije moglo niti je utjecalo na funkcionalnost same aplikacije.

Jednako tako glede prigovora da tužitelj/protutuženik nije dostavio prateću dokumentaciju uz predmetnu aplikaciju, te da nije obučio djelatnike tuženika/protutužitelja za rad na navedenoj aplikaciji, te da nije postojao automatski prijenos podataka u novu aplikaciju, treba navesti da tuženik/protutužitelj uopće nije niti naveo koju točno dokumentaciju je tužitelj/protutuženik trebao predati uz navedenu aplikaciju, te jednako tako

nije dokazao da bi stranke uopće bile ugovorile da će tužitelj/protutuženik predati određenu dokumentaciju uz predmetnu aplikaciju, te također nije dokazao da su stranke bile ugovorile obuku djelatnika tuženika/protutužitelja kod tužitelja/protutuženika, s time da je čak i djelatnik tuženika/protutužitelja Siniša Žugić sam iskazao da je bio na kratkoj obuci kod tužitelja/protutuženika, čime je demantirao navode samog tuženika/protutužitelja, te nije dokazao niti da bi stranke bile ugovorile mogućnost automatskog prijenosa podataka u novu aplikaciju, iako je u navedenim slučajevima teret dokaza bio na tuženiku.

Vezano uz daljnji prigovor tuženika/protutužitelja da je aplikacija znala zbrajati različita izdanja, sam djelatnik tuženika/protutužitelja Siniša Žugić koji je i istaknuo navedeni nedostatak, je također potvrdio da je navedeni nedostatak i otklonjen od strane tužitelja/protutuženika.

Glede nedostatka koji se odnosio na to da je znalo dolaziti do nepodudaranja podataka navedenih u certifikatu i podataka koje je provjerom utvrdila revizija, sam svjedok Siniša Žugić koji je djelatnik tuženika/protutužitelja je naveo da su predmetna odstupanja bila u okviru tolerancije od 0,5%, te da su se u tom slučaju podaci ispravljali ručnim unosom pravilnog podatka, pa se niti u navedenom slučaju ne može govoriti o nedostatku.

Slijedom gore navedenog, ovaj sud je utvrdio da svi „nedostaci“ glede aplikacije za print na koje se poziva tuženik/protutužitelj, nisu uopće nedostaci, odnosno da i u slučaju kada je postojao nedostatak da je isti i otklonjen od strane tužitelja/protutuženika, dok s druge strane glede nedostataka koji se odnose na uslugu održavanja, tuženik/protutužitelj nije sukladno čl. 219. ZPP-a dokazao da su stranke bile ugovorile rok otklanjanja nedostataka koji bi bio kraći od primjerenog roka, koji vrijedi u slučaju kada stranke nisu ugovorile nekakav poseban kraći rok, pa je slijedom toga i u navedenog dijelu neosnovan prigovor tuženika/protutužitelja glede nedostataka vezano uz uslugu održavanja programa i baze budući da je sud iz iskaza svjedoka Nedeljke Lekić i Milana Kovačevića te zakonskog zastupnika tužitelja/protutuženika Branislava Novčića utvrdio da je tužitelj/protutuženik doista u roku od 24-72 sata i otklanjao probleme koji bi se javljali, dok je i sam zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja naveo da je tužitelj/protutuženik otklanjao manje probleme u roku od par dana.

Glede visine tužbenog zahtjeva treba navesti da među strankama nije bilo sporno, budući je to potvrdio i sam zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja Igor Kern da je cijena za aplikacije (print i web) bila ugovorena u visini od 6.000,00 eura, dok je održavanje bilo ugovoreno po cijeni od 1.300,00 eura, s time što je zakonski zastupnik tuženika/protutužitelja tvrdio da je kod dogovora oko kupoprodaje aplikacija bilo između stranaka „podrazumijevano“ da je vrijednost jedne aplikacije 3.000,00 eura, a druge također 3.000,00 eura te da je održavanje jedne aplikacije 650,00 eura, a održavanje druge također 650,00 eura.

U čl. 2. st. 2. Sporazuma od dana 9. srpnja 2009. godine je navedeno da je cijena dviju aplikacija (print i web) 6.000,00 eura, i da će ista biti isplaćena u 30 mjesečnih rata, te je u stavku 6. navedeno da je cijena održavanja programa i baze 1.300,00 eura mjesečno.

Slijedom navedenog, budući je sud utvrdio da je tužitelj/protutuženik isporučio tuženiku i aplikaciju za print i za web, to je sud visinu tužbenog zahtjeva koja se odnosi na kupoprodaju aplikacija utvrdio u visini od 6.000,00 eura, dok je cijenu održavanja ovaj sud utvrdio temeljem gore navedenog u visini od 1.300,00 eura mjesečno, pa budući da

tuženik/protutužitelj nije niti tvrdio da je podmirio utuženo potraživanje, te budući da tuženik/protutužitelj nije dokazao da su postojali nedostaci na stvari odnosno u djelu, to je sud i usvojio tužbeni zahtjev u dijelu za iznos od 6.000,00 eura koji se odnosi na cijenu aplikacija sukladno čl. 376. st. 1. ZOO-a., i za iznos od 37.700,00 eura koji se odnosi na uslugu održavanja za razdoblje od veljače 2010. do lipnja 2012. godine, sukladno čl. 590. ZOO-a, te je odlučio kao u **točki I. izreke presude**.

Odluka o zateznoj kamati donesena je na temelju odredbe članka 29. stavak 1. ZOO-a, prema kojoj dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje pored glavnice i zatezne kamate i to po stopi određenoj u čl. 29. st. 2. ZOO-a.

Tužitelj/protutuženik je potraživao zatezne kamate na utuženi iznose po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za 8 postotnih poena. No, prvotno treba navesti da je dana 1. kolovoza 2015. stupio je na snagu ZID Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 78/15) te je člankom 3. predmetnog ZID ZOO-a izmijenjen članak 29. ZOO-a, pa budući da sud po službenoj dužnosti pazi na pravilnu primjenu materijalnog prava, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelj/protutuženik potraživao zakonske zatezne kamate na utuženi iznose nakon 1. kolovoza 2015. pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za 8 postotnih poena i valjanom primjenom materijalnog prava odlučiti kao u **točki I. i III. izreke presude**.

Tužitelju/protutuženiku pripada pravo na ovršni trošak i to za sastav prijedloga za ovrhu u iznosu od 5.000,00 kn i javnobilježničku nagradu u iznosu od 3.610,02 kn, što uvećano za PDV sveukupno iznosi 10.762,53 kn.

S druge strane, tužitelju/protutuženiku ne pripada pravo na naknadu troška dostave u iznosu od 37,50 kn sa PDV-om i to iz razloga što je sukladno članku 6. Pravilnika o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku (Narodne novine: 8/11, 112/12 i 114/12) propisano da je trošak dostave uključen u javnobilježničku nagradu, a koja je sukladno gore navedenom i dosuđena tužitelju/protutuženiku. Jednako tako tužitelj/protutuženik nema pravo na trošak potvrde pravomoćnosti i ovršnosti u iznosu od 37,50 kn sa PDV-om i to iz razloga što je tuženik podnio prigovor protiv rješenja o ovrsi, tako da to rješenje nije postalo pravomoćno i ovršno, pa navedeni troškovi nisu niti nastali. Stoga je u dijelu za iznos od 75,00 kn odbijen tužitelj/protutuženik sa tužbenim zahtjevom za naknadu ovršnog troška. (**točka II. izreke presude**)

Vezano uz protutužbeni zahtjev tuženika/protutužitelja.

Predmet protutužbenog zahtjeva je tuženikov/protutužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 113.750,00 kn s osnova naknade štete zbog nedostataka isporučenih aplikacija, te iznos od 30.000,00 eura na ime odgovorne kazne za povrede Sporazuma.

Naime, tuženik/protutužitelj potražuje iznos od 113.750,00 kn i to 55.000,00 kn s osnova naknade štete koji iznos čini razliku između troška najma decidiranog poslužitelja i troška običnog hostinga odnosno virtualnog servera, smatrajući da bi predmetna aplikacija radila i na virtualnom serveru da je isporučena ispravna i funkcionalna, pa budući da smatra da je tužitelj/protutuženik isporučio neispravnu i nefunkcionalnu aplikaciju da je stoga nastala šteta u navedenom iznosu. Nadalje, tuženik/protutužitelj potražuje i iznos od 14.800,00 kn s

osnova naknade štete dodatnih radnih sati pri izradi certifikata jer smatra da je zbog pogrešnih formula te nepostojanja matematičke kontrole unosa došlo do predmetne štete u vidu dodatnih radnih sati pri izradi svakog certifikata, te stoga potražuje za 280 radnih sati, gore navedeni iznos. Jednako tako tuženik/protutužitelj potražuje i iznos od 9.000,00 kn s osnova naknade štete dodatnih radnih sati za unos podataka u sustav a sve zbog nepostojanja matematičke kontrole unosa u aplikaciji, te zaključno tuženik/protutužitelj potražuje iznos od 34.950,00 kn s osnova naknade štete dodatnih radnih sati za unos podataka u novu aplikaciju jer isporučena aplikacija nije imala automatski prijenos podataka.

Nadalje, tuženik/protutužitelj je potraživao i iznos od 30.000,00 eura s osnova ugovorne kazne i to temeljem čl. 9. Sporazuma za tri povrede predmetnog sporazuma, odnosno jer tužitelj/protutuženik nije isporučio web aplikaciju te s tog osnova potražuje iznos od 7.500,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti, zatim što stranke nisu sklopile pisane ugovore o ustupu autorskih prava za print i web aplikaciju sukladno čl. 51. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima te s tog osnova potražuje iznos od 15.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti te jer tužitelj/protutuženik nije isporučio nove verzije aplikacija pa stog osnova potražuje iznos od 7.500,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti.

Imajući u vidu tužiteljeve/protutuženikove navode među strankama je sporna i osnova i visina protutužbenog zahtjeva, te je sporna i aktivna legitimacija tuženika/protutužitelja.

Vezano uz aktivnu legitimaciju tuženika/protutužitelja vezano uz potraživanje ugovorne kazne, tuženik/protutužitelj je dostavio ugovor o ustupu potraživanja iz kojega je sud utvrdio da je tuženik/protutužitelj nedvojbeno aktivno legitimiran.

Glede protutužbenog zahtjeva u dijelu kojim tuženik/protutužitelj potražuje iznos od ukupno 113,750,00 kn s osnova naknade štete, ovaj sud je predmetni dio protutužbenog zahtjeva ocijenio kao neosnovan.

Naime, kako je to gore već navedeno, ovaj sud je utvrdio da navedeni „nedostaci“ na koje se tuženik/protutužitelj u protutužbi poziva i radi kojih je kako tuženik/protutužitelj tvrdi tuženiku i nastala šteta, nisu po ocjeni ovog suda nedostaci stvari niti djela, pa slijedom toga budući da nedostaci na koje se poziva tuženik/protutužitelj nisu niti postojali, to niti ne postoji odgovornost tužitelja/protutuženika za naknadu štete s navedenog osnova jer nisu ispunjene pretpostavke odgovornosti za ugovornu naknadu štete jer ne postoji povreda ugovora odnosno protupravnost u postupanju tužitelja/protutuženika.

Posebno se ističe, glede tuženikovog/protutužiteljevog potraživanja u iznosu od 55.000,00 kn a koji iznos čini razliku između troška najma decidiranog poslužitelja i troška običnog hostinga odnosno virtualnog servera, da iz samog e-maila od dana 14.04.2009. na koji se poziva sam tuženik/protutužitelj (list 196-197 spisa) je vidljivo da tužitelj/protutuženik na postavljeno pitanje tuženika/protutužitelja „kakvi su hardware potreban ukoliko bi se server nalazio u Hrvatskog“, odgovora da postoji mogućnost da se aplikacija odražava kod provajdera odnosno putem decidiranog servera tako da tuženik/protutužitelj nema problema sa strujom i internetom, te je iz navedenog e-maila jasno vidljivo da tužitelj/protutuženik samo odgovora na postavljeno pitanje tuženika/protutužitelja i navodi koje mogućnosti postoje, te niti na koji način ne nalaže ili utječe na tuženika/protutužitelja na koji način će riješiti predmetno pitanje.

Glede protutužbenog zahtjeva u dijelu kojim tuženik/protutužitelj potražuje iznos od ukupno 30.000,00 eura plativo u kunsjoj protuvrijednosti i to s osnova ugovorne kazne sukladno čl. 9. sporazuma, ovaj sud je predmetni dio protutužbenog zahtjeva također ocijenio kao neosnovan.

Naime, nesporno je da je člankom 9. stavak 2. sporazuma od dana 9. srpnja 2009. godine ugovoreno da stranke za slučaj neispunjenja bilo koje obveze sukladno tom sporazumu ugovaraju iznos novčane kazne u kunsjoj protuvrijednosti 15.000,00 eura.

Slijedom navedenog, stranke potpisnice predmetnog sporazuma su ugovorile sukladno čl. 350. ZOO-a, ugovornu kaznu u navedenom iznosu za slučaj neispunjenja.

No, člankom 353. st. 5. ZOO-a propisano je da vjerovnik ne može zahtijevati ugovornu kaznu zbog zakašnjenja, odnosno neurednog ispunjenja ako je primio ispunjenje obveze, a nije bez odgađanja priopćio dužniku da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu.

Slijedom navedenog, budući da je tuženik/protutužitelj primio ispunjenje kako sam navodi jedne aplikacije, te budući tuženik/protutužitelj nije dokazao da je tom prilikom priopćio tužitelju/protutuženiku da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu zbog neisporuke druge aplikacije odnosno zbog neispunjenja gore navedenih obveza, to je sud protutužbeni zahtjev u navedenom dijelu ocijenio neosnovanim.

No, nevezano uz navedeno, protutužbeni zahtjev u navedenom dijelu nije osnovan niti iz razloga što nije niti došlo do povrede predmetnog sporazuma kako tvrdi tuženik/protutužitelj. Naime, kako je već ranije u obrazloženju navedeno, ovaj sud je utvrdio da je tužitelj/protutuženik isporučio tuženiku i print i web aplikaciju s time što je sam tuženik/protutužitelj tražio uklanjanje web aplikacije budući da tu uslugu nije pružao svojim korisnicima a kako je to naveo sam djelatnik tuženika/protutužitelja Siniša Žugić. Jednako tako u dijelu koji se odnosi na tvrdnju da tužitelj/protutuženik nije sa tuženikom/protutužiteljem sklopio „pisani“ ugovor o kupoprodaji aplikacija, već je iz same tvrdnje tuženika/protutužitelja jasno da čak kada bi to i bila povreda da to ne može biti povreda samo jedne strane u ovom slučaju tužitelja/protutuženika, jer ugovor o kupoprodaji nije jednostrani pravni posao već dvostrani a tuženik/protutužitelj nije niti tvrdio da je nudio tužitelju/protutuženiku sklapanje takovog ugovora, a da tužitelj/protutuženik to nije htio, a napose sporazumom nije niti propisana obveza sklapanja predmetnih ugovora u pisanoj formi. Zaključno niti tvrdnja da tužitelj/protutuženik nije isporučio nove verzije aplikacija nije osnovana, budući da tuženik/protutužitelj nije dokazao da bi tužitelj/protutuženik izradio „uppgrade“ predmetnih aplikacija koji bi bio bolji, a koji „uppgrade“ nije dostavio tuženiku, ili da bi tužitelj/protutuženik bio izradio potpuno nove aplikacije za sebe koje su bolje i funkcionalnije od postojećih, a da iste ne bi bio dostavio i tuženiku, iako je sukladno čl. 219. teret dokaza bio na tuženiku.

Slijedom navedenog, budući da protutužbeni zahtjev u cijelosti nije osnovan, odlučeno je kao u **točki IV. i V. izreke ove presude.**

Ovdje treba navesti da iako tuženik/protutužitelj nije niti isticao da bi predmetni ugovor o kupoprodaji aplikacija bio ništetan iz razloga što nije sukladno čl. 51. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, sklopljen u pisanom obliku, da ovaj sud, budući da na ništetnost pazi po službenoj dužnosti, nije našao da bi isti bio ništetan iz navedenog razloga. Naime, prvotno tuženik/protutužitelj nije niti dokazao da bi se radilo o autorskopravnom

ugovoru u konkretnom slučaju, a čak i ako bi se radilo, predmetni ugovor nije ništetan zbog toga što nije sklopljen u pisanom formi, budući da je isti sukladno čl. 294. ZOO-a konvalidirao jer je navedeni ugovor u pretežitom dijelu ispunjen, a niti iz cilja radi kojega je oblik propisan ne proizlazi što drugo.

Zaključno, sud je odbio dokazne prijedloge tuženika/protutužitelja da sud naloži tužitelju/protutuženiku da dostavi dokumentaciju iz koje bi proizlazilo da je tužitelj/protutuženik knjižio predmetno potraživanje u svojim poslovnim knjigama u razdoblju od 2011. do 2014.g i to cjelovite završne račune za predmetne godine, analitiku potraživanja kupaca na 31. prosinca svake od tih godina koja sintetički čini kategoriju završnih računa te obrazac prijave pdv-a za mjesec i godinu u kojem je proknjiženo utuženo potraživanje, te da sud službenim putem zatraži od Porezne uprave u Beogradu, Srbija, podatak da li je tužitelj/protutuženik utužene račune evidentirao u svoje poslovne knjige, s sve budući je sud smatrao da utvrđenje navedene činjenice nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari. Zatim, sud je odbio i dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Nikoline Bobić na okolnost funkcioniranja web aplikacije, budući je sud iz iskaza saslušanih svjedoka i stranaka dovoljno utvrdio činjenično stanje glede navedene okolnosti. Također sud je odbio dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza vještačenjem po vještaku informatičke struke na okolnost da tuženiku nije bio potreban decidirani server, budući navedena okolnost nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari, jer je sam tuženik/protutužitelj odlučio ugovoriti decidirani server, pa je neodlučno da li je isti bio potreban ili ne. Nadalje, sud je odbio i dokazni dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Siniše Žugića na okolnost nelojalnog postupanja tužitelja/protutuženika budući navedena okolnost nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari, te jednako tako sud je odbio i dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Gorana Marinića direktora društva Metalogika odnosno Ranka Marinića iz istog razloga jer navedeno nije bilo od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari. Također sud je dobio i dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Ane Besedić na okolnost sklapanja pisanog ugovora o prijenosu autorskih prava na programskim rješenjima, budući je sud smatrao da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno glede sklapanja predmetnih ugovora, te jednako tako sud je odbio dokazni prijedlog tuženika/protutužitelja za izvođenjem dokaza knjigovodstvenog vještačenja na okolnost izračuna štete nastale tuženiku/protutužitelju a budući je sud utvrdio da tuženikovo/protutužiteljevo potraživanje s osnova protutužbe nije osnovano, pa je onda izvođenje predmetnog dokaza bilo nesvrishodno i neekonomično.

S obzirom na to da tužitelj/protutuženik u cijelosti uspio u ovom sporu i po tužbi i po protutužbi, to u smislu odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, tužitelj/protutuženik ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka.

Po ocjeni ovoga suda tužitelj/protutuženik ima pravo na naknadu troška na ime naknade za zastupanje po odvjetniku u skladu s Odvjetničkom tarifom (Narodne novine broj 142/12, nastavno: Tarifa) i to za pristup na ročište održano dana 23. rujna 2013. u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 9. t. 2. Tarife), za pristup na ročište održano dana 26. siječnja 2015. u iznosu od 5.000,00 kn (Tbr. 9. t. 1. Tarife), za pristup na ročišta održana dana 20. travnja 2015., dana 15. srpnja 2015., dana 19. studenog 2015., dana 15. travnja 2016., i dana 15. studenog 2016., u iznosu od 5.700,00 kn za svako od navedenih ročišta (Tbr. 9. t. 1. Tarife), te za pristup na ročišta održana dana 16. listopada 2017. i dana 11. siječnja 2018. u iznosu od 6. 847,00 kn za svako od navedenih ročišta (Tbr. 9. t. 1. Tarife), te za sastav podnesaka od dana 25. srpnja 2013., dana 12. rujna 2013., dana 18. studenog 2013. dana 9. veljače 2015. u iznosu od

5.000,00 kn za svaki od navedenih podnesaka (Tbr. 8. t. 1. Tarife), te za sastav podneska od dana 27. rujna 2017. u iznosu od 6.847,00 kn (Tbr. 8. t. 1. Tarfie), te za sastav podneska od dana 24. studenog 2017. u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 8. t. 3. Tarfie), što sve ukupno uvećano za PDV iznosi 96.301,25 kn. Također, tužitelj/protutuženiku pripada i sudska pristojba na presudu u iznosu od 5.000,00 kn u skladu s Tar. br. 2. Tarife sudskih pristojbi koje su sastavni dio Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12 i 157/13-dalje ZSP). Dakle, tuženik/protutužitelj je dužan naknaditi tužitelj/protutuženiku troškove postupka u sveukupnom iznosu od 101.301,25 kn. **(točka II izreke rješenja)**

S druge strane sud nije prihvatio tužiteljev zahtjev za naknadu troška za pristup na ročište održano dana 23. rujna 2013., preko dosuđenog iznosa i to u iznosu od 3.125,00 kn sa PDV-om budući se na predmetnom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima. Nadalje, sud nije prihvatio tužiteljev zahtjev za naknadu troška za pristup na ročište održano dana 19. travnja 2015. u iznosu od 8.558,75 kn sa PDV-om, budući je sud na predmetnom ročištu upravo na traženje tužitelja/protutuženika sukladno čl. 156. ZPP-a dosudio tužitelj/protutuženiku kako je to tužitelj/protutuženik i tražio trošak pristupa na predmetno ročište u iznosu od 6.250,00 kn sa PDV-om, a sve budući je predmetno ročište odgođeno upravo krivnjom tuženika/protutužitelja, budući je isti na predmetnom ročištu predao podnesak sudu i tužitelj/protutuženiku. Sud je ocijenio nepotrebnim zahtjev tužitelja/protutuženika za naknadu troškova pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 625,00 kn sa PDV-om, a to stoga što se dostava presude strankama koje su obaviještene o ročištu na kojem se presuda objavljuje, u slučaju njihovog nedolaska na ročište za objavu, obavlja putem e-oglasne ploče suda istog dana kad je presuda objavljena pa je stoga trošak dolaska na ročište na kojem se presuda objavljuje nepotreban u smislu čl. 155 ZPP. Nadalje, sud nije prihvatio niti tuženikov zahtjev za naknadu troška za sastav podnesaka od dana 22. listopada 2015. i od dana 27. rujna 2017. u iznosu od 625,00 kn sa PDV-om za svaki od navedenih podnesaka, budući je sud smatrao da sukladno čl. 155. ZPP-a, predmetni trošak nije bio potreban za vođenje ove parnice. Zaključno sud nije prihvatio niti tužiteljev zahtjev za naknadu troška za sastav podneska od dana 24. studenog 2017. preko dosuđenog iznosa od 625,00 kn sa PDV-om i to u iznosu od 7.933,75 kn sa PDV-om, budući se radi o podnesku iz Tbr. 8. t. 3. Tarife, odnosno o ostalim podnescima. Sukladno navedenom, nije prihvaćen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u ukupnom iznosu od 21.492,50 kn s PDV-om. **(točka III izreke rješenja).**

U Zagrebu, 20. veljače 2018.

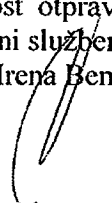
SUDAC:
Josip Bilić v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

98. Povrv-1577/13-45

Za točnost opravka
ovlašteni službenik
Irena Benko

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Povrv-1577/2013-45

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Josip Bilić

Datum pravomoćnosti:

Datum ovršnosti:

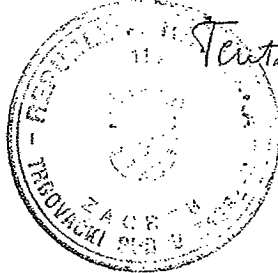
Napomena

pravomoćnosti/ovršnosti:

- presuda TSZG-a poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točki I izreke preinačena je presudom VTSRH broj PŽ-4218/2018-3 od 23. travnja 2020., koja odluka je ovršna 25. kolovoza 2020.
- presuda TSZG-a poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točkama II, III, IV i V izreke pravomoćna je 23. travnja 2020.
- rješenje TSZG-a poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točki I izreke pravomoćno je 1. ožujka 2018.
- rješenje TSZG-a poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točki II izreke pravomoćno je 23. travnja 2020., a ovršno 25. kolovoza 2020.

U Zagrebu, 1. rujna 2020.

v.s.s. Teuta Klinžić Zajec

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 4 PŽ-4218/2018-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Lenka Ćorić, u pravnoj stvari tužitelja AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS d.o.o., Makenzijeve 67, Beograd, Republika Srbija, OIB 02175516727, kojeg zastupa punomoćnik Silvije Hraste iz Odvjetničkog društva Hraste & partneri, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika ABC HRVATSKA d.o.o., Zagreb, Zamorski breg 16 a, OIB 77176080457, kojeg zastupa punomoćnik Marko Ivica, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate iznosa od 43.700,00 EUR po tužbi i po protutužbi radi isplate iznosa od 113.750,00 kn i 30.000,00 EUR, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018., 23. travnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točkama IV. i V. njezine izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točki I. njezine izreke, i sudi:

Nalaže se tuženiku da plati tužitelju iznos od 43.700,00 EUR (četrdesettritisuće-sedamsto eura) sa zateznim kamatama od 8. srpnja 2012. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora i da mu nadoknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 10.762,53 kn (desettisućasedamstošezdesetdvije kune i pedesettri lipe) sa zateznim kamatama od 12. listopada 2012. do isplate po istoj stopi, sve u roku od osam dana.

III. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka u iznosu od 11.058,50 kn.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-1577/2013-45 od 20. veljače 2018. u točki I. njezine izreke djelomično je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Jozе Rotima iz Zagreba poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012., u dijelu kojim je tuženiku naloženo da u roku osam dana plati tužitelju iznos od 43.700,00 EUR sa zateznim kamatama od 8. srpnja 2012. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora, kao i ovršne troškove u iznosu od 10.762,53 kn sa zateznim

kamatama od 12. listopada 2012. do isplate po istoj stopi. Točkom II. izreke presude djelomično je ukinut platni nalog sadržan u navedenom rješenju o ovrsi u dijelu kojim je tuženiku naloženo da u roku osam dana plati tužitelju ovršne troškove u iznosu od 75,00 kn sa zateznim kamatama od 12. listopada 2012. do isplate te je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan. Točkom III. izreke presude djelomično je ukinut platni nalog sadržan u navedenom rješenju o ovrsi u dijelu kojim je tuženiku naloženo da u roku od osam dana plati tužitelju zatezne kamate na iznos od 43.700,00 EUR i na iznos ovršnih troškova od 10.762,53 kn od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za osam postotnih poena te je u navedenom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan. Točkom IV. izreke presude odbijen je protutužbeni zahtjev kojim tuženik traži da sud naloži tužitelju da mu na ime naknade štete plati iznos od 113.750,00 kn sa zateznim kamatama. Točkom V. izreke presude (omaškom u pisanju koju prvostupanjski sud može ispraviti rješenjem u svako doba naznačeno je da se radi o točki IV. izreke presude) odbijen je protutužbeni zahtjev kojim tuženik traži da sud naloži tužitelju da mu s naslova ugovorne kazne plati iznos kunske protuvrijednosti 30.000,00 EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznim kamatama.

Rješenjem donesenim pod istim poslovnim brojem djelomično je ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Joze Rotima iz Zagreba, poslovni broj Ovr-13497/12 od 12. listopada 2012. u dijelu kojim je tuženiku naloženo da plati tužitelju protuvrijednost iznosa od 43.700,00 EUR u hrvatskim kunama prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 11. listopada 2012. (1 EUR/7,47 kn) što ukupno iznosi 326.439,00 kn te je utvrđeno da je tužba u navedenom dijelu povučena (točka I. izreke), naloženo je tuženiku da u roku od osam dana nadoknadi tužitelju parnične troškove u iznosu od 101.301,25 kn (točka II. izreke) i odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadom parničnih troškova u iznosu od 21.492,50 kn (točka III. izreke).

Tuženik je protiv presude podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava pobijajući je u dijelu u kojem nije uspio u sporu. U žalbi u bitnome navodi da je sud pogrešno utvrdio da su stranke valjano sklopile ugovor o kupoprodaji računalnog programa i ugovor o djelu čiji predmet je održavanje računalnog programa, što je protivno odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima, budući da je predmet spora autorsko djelo. Smatra da su stranke ugovor u pogledu iskorištavanja autorskog djela trebale sklopiti u pisanom obliku prema odredbama čl. 51. i 52. Zakona o autorskom i srodnim pravima. Navodi da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da se naknada dogovorena sporazumom između stranaka odnosi na jednu isporuku, budući da je riječ o dva različita računalna programa, kao i da tužitelj nije isporučio tuženiku računalni program koji bi mu omogućio mjerenje posjećenosti weba. Ističe da iz obrazloženja presude nije razvidno kada je tuženik bio u mogućnosti dati izjavu da zadržava pravo na ugovornu kaznu, da je sud odluku o postojanju nedostataka donio bez odgovarajućih znanja o računalnim programima, kao i da je pogrešno utvrdio da je neosnovan tuženikov prigovor da mu tužitelj nije isporučio source code i prateću dokumentaciju. Žalitelj dalje napominje da sud na 17. stranici presude u 5. odlomku navodi argumentaciju tuženika o prigovorima na računalni program, ali da taj navod nema završetak, kao i da se na 21. stranici u drugom odlomku i na 22. stranici u posljednjem odlomku nalaze oprečne konstatacije o prigovoru nedostatka propisane forme ugovora, zbog čega smatra da pobijanu presudu nije moguće ispitati. U pogledu štete nastale zbog troškova

nepotrebnog najma servera smatra da je sud pogrešno zaključio da tuženik prilikom najma servera nije postupio po tužiteljevom nalogu. Navodi da sud nije kao dokaze cijenio sve dostavljene elektroničke poruke, zbog čega je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Ističe da je sud pogrešno zaključio da za valjanu isporuku računalnog programa nije potrebno predati i odgovarajuću tehničku dokumentaciju, upute i pristupna ovlaštenja te da je sud neosnovano odbio izvođenje dokaza vještačenjem i saslušanjem svjedoka koji je 2012. godine izradio zamjensku aplikaciju za tuženika. Predlaže da ovaj sud pobijanu presudu preinači tako da odbije tužbeni zahtjev i prihvati protutužbeni zahtjev, a podredno da je ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tužitelj je podnio odgovor na žalbu u kojem u bitnom navodi da se protivi navodima iz podnesene žalbe koje smatra neosnovanim i paušalnim. Dalje navodi da je sud pravilno utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o kupoprodaji aplikacije za print i web i na temelju ugovora o održavanju, i to kao naplatnih pravnih poslova. Ističe da je sud pravilno cijenio da je neosnovan tuženikov navod da mu tužitelj nije isporučio aplikaciju, kao i da su nedostaci koji su postojali otklonjeni u primjerenom roku. U odnosu na razliku troškova između najma decidiranog poslužitelja i troškova virtualnog servera navodi da je tužitelj samo preporučio tuženiku odgovarajući server odnosno da mu je odgovorio na postavljeno pitanje koje mogućnosti postoje. Vezano za tužnikovu tražbinu s osnova ugovorne kazne navodi da je sud pravilno zaključio da je tuženik primio ispunjenje u vidu isporučene aplikacije, ali da nije izjavio da pridržava pravo na ugovornu kaznu, kao i da nije došlo do povrede sklopljenog ugovora. Predlaže da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi pobijanu presudu te traži naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 11.058,50 kn.

Tuženikova žalba je neosnovana.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredaba čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za plaćanje iznosa od 43.700,00 EUR po osnovi računa koji se odnose na kupoprodajnu cijenu aplikacija za print i web u iznosu od 6.000,00 EUR i na uslugu održavanja programa i baze u iznosu od 37.700,00 EUR te tuženikov zahtjev za plaćanje iznosa od 113.750,00 kn s osnove naknade štete zbog nedostataka isporučenih aplikacija i iznosa od 30.000,00 EUR na ime ugovorne kazne zbog povrede sporazuma sklopljenog između stranaka.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o kupoprodaji aplikacije za tisak i web te na temelju ugovora o održavanju programa i baze, sklopljenih u usmenom obliku, s time da iz iskaza saslušanih svjedoka i stranaka i njihove prepiske proizlazi da je riječ o naplatnim ugovorima. Nadalje, prvostupanjski sud je utvrdio da je sporazumom osnivača društva ABC Hrvatska d.o.o. od 9. srpnja 2009. dogovoreno da će tužitelj i tuženik sklopiti ugovor o kupoprodaji dviju aplikacija (print i web) po cijeni od 6.000,00 EUR, da će tužitelj pružati tuženiku uslugu

održavanja programa i baze uz mjesečnu naknadu od 1.300,00 EUR te da su prva tri mjeseca održavanja baze i programa bez naplate (srpanj, kolovoz i rujan 2009. godine). Prema stajalištu prvostupanskog suda, ugovor o kupoprodaji aplikacija nije ništetan iako nije sklopljen u pisanom obliku u skladu s odredbom čl. 51. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, budući da tuženik nije dokazao da bi se radilo o autorskopravnom ugovoru, a kada bi se i radilo o takvom ugovoru, smatra da je taj ugovor konvalidirao prema odredbi čl. 294. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18) jer je ispunjen u pretežitom dijelu i jer iz cilja radi kojega je oblik propisan ne proizlazi drugačije. Nadalje, prvostupanski sud je cijenio neosnovanim tuženikov prigovor da mu tužitelj nije isporučio web aplikaciju, budući da iz iskaza stranaka i svjedoka proizlazi da je tuženiku isporučena aplikacija koja je sadržavala funkcionalnosti web i print te da je upravo tuženik zatražio da se web funkcionalnost ukloni jer predmetnu uslugu nije nudio svojim klijentima. Također, prvostupanski sud je neosnovanim cijenio i tuženikov navod da mu tužitelj nije isporučio source code za isporučenu aplikaciju, budući da tuženik nije dokazao da su stranke ugovorile da će tužitelj isporučiti tuženiku source code. Isto tako, prvostupanski sud je neosnovanim cijenio i tuženikov prigovor vezano uz nedostatke aplikacije i usluge održavanja, budući da su stranke ugovorile kupoprodaju aplikacije za print koju je koristio sam tužitelj (samo sa prijevodom na hrvatski jezik) pa se stoga manjkavosti, koje se odnose na „grešku u formuli“ i na nemogućnost prikaza podataka o nakladi neplaćenih izdanja, ne mogu smatrati nedostatkom jer ni aplikacija tužitelja nije imala drugačije mogućnosti. Nadalje, iz obrazloženja prvostupanske presude proizlazi da tuženik nije naveo koju dokumentaciju mu je tužitelj trebao predati uz aplikaciju niti je dokazao da su stranke ugovorile predaju određene dokumentacije te da nije dokazao da su stranke ugovorile obuku djelatnika tuženika kod tužitelja, s time da je, usprkos tome, djelatnik tuženika Siniša Žugić iskazao da je bio na kratkoj obuci kod tužitelja. U odnosu na ostale nedostatke na koje je ukazivao tuženik, prvostupanski sud je utvrdio da su ti nedostaci otklonjeni ili da se radilo o odstupanjima koja su bila u okviru tolerancije, u kojem slučaju su se podaci ispravljali ručnim unosom, dok u odnosu na poslove održavanja tuženik nije dokazao da su stranke ugovorile rok za otklanjanja nedostataka koji bi bio kraći od primjerenog roka. Slijedom navedenog, prvostupanski sud je zaključio da je osnovan tužiteljev zahtjev za plaćanjem iznosa od 6.000,00 EUR na ime cijene aplikacije prema odredbi čl. 376. st. 1. Zakona o obveznim odnosima i iznosa od 37.700,00 EUR na ime naknade za uslugu održavanja za razdoblje od veljače 2010. do lipnja 2012. godine na temelju odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima pa je u tom dijelu održao platni nalog na snazi.

Protutužbeni zahtjev kojim tuženik traži da sud naloži tužitelju da mu na ime naknade štete plati iznos od 113.750,00 kn prvostupanski sud je cijenio neosnovanim, budući da je utvrdio da ne postoje nedostaci na koje se poziva tuženik, zbog čega ne postoji odgovornost tužitelja za naknadu štete. Nadalje, prvostupanski sud je cijenio neosnovanim protutužbeni zahtjev u dijelu kojim tuženik traži da sud naloži tužitelju da mu plati iznos od 30.000,00 EUR po osnovi ugovorne kazne prema odredbi čl. 9. sporazuma, zato što je tuženik tvrdio da je primio ispunjenje jedne aplikacije, ali nije dokazao da je priopćio tužitelju da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu jer mu tužitelj nije isporučio drugu aplikaciju i zbog neispunjenja drugih obveza (čl. 355. st. 5. Zakona o obveznim odnosima). Pritom, prvostupanski sud dodatno navodi da tuženikov zahtjev nije osnovan i zbog toga što nije došlo do povrede predmetnog sporazuma jer je tužitelj isporučio tuženiku print i web aplikaciju, dakle, obje ugovorene aplikacije, s time da je tuženik tražio uklanjanje web aplikacije jer tu uslugu nije pružao svojim korisnicima. Također, činjenica da nije sklopljen

pisani ugovor o kupoprodaji aplikacija, prema stajalištu prvostupanjskog suda, ne može biti povreda samo jedne već obje strane. Konačno, prvostupanjski sud smatra da tuženik nije dokazao da je tužitelj izradio nadogradnju predmetnih aplikacija i da tu nadogradnju nije dostavio tuženiku pa da bi time postupio protivno sklopljenom sporazumu. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je odbio protutužbeni zahtjev kao neosnovan.

Suprotno žalbenim navodima, okolnost da je u obrazloženju presude, u kojoj su detaljno i iscrpno izneseni razlozi o odlučnim činjenicama, došlo do pogreške u pisanju tako da jedna rečenica nije završena, ne utječe za zakonitost i pravilnost pobijane presude. Isto tako, ovaj sud ne nalazi da se na 21. stranici u drugom odlomku i na 22. stranici u posljednjem odlomku nalaze oprečne konstatacije u pogledu tuženikovog prigovora nedostatka propisane forme ugovora. Međutim, čak i da se radi o oprečnim konstatacijama to ne bi dovelo do toga da pobijanu presudu nije moguće ispitati jer je prvostupanjski sud dao jasne i određene razloge u pogledu nedostatka pisane forme sklopljenih ugovora.

Neosnovani su žalbeni navodi da je prvostupanjski sud donio odluku bez odgovarajućih stručnih znanja iz područja informatike, budući da posjedovanje takvih znanja nije bilo potrebno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari. Pored toga, prvostupanjski sud je postupio pravilno kada je odbio izvođenje dokaza informatičkim vještačenjem na okolnost da tuženiku nije bio potreban decidirani server, jer je korištenje te vrste servera ugovorio upravo tuženik. Isto tako, okolnost da se prvostupanjski sud u obrazloženju presude nije osvrnuo na svaku elektroničku poruku koja je dostavljena, ne znači da je time učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka, budući da je prvostupanjski sud naveo koje dokaze je izveo, kako ih je cijenio i na temelju tih dokaza utvrdio je sve odlučne činjenice.

Nadalje, pravilni su i u skladu sa sklopljenim sporazumom i drugim izvedenim dokazima zaključci prvostupanjskog suda da se naknada dogovorena sporazumom između stranaka odnosi na jednu isporuku, neovisno o tome što je riječ o dva računalna programa, kao i da je tužitelj isporučio tuženiku web aplikaciju za koju je tuženik tražio uklanjanje jer tu uslugu nije pružao svojim korisnicima. Stoga je za donošenje odluke o protutužbenom zahtjevu koji se odnosi na plaćanje ugovorne kazne u iznosu od 30.000,00 EUR bilo potrebno utvrditi je li tuženik dao izjavu da zadržava pravo na ugovornu kaznu bez odgađanja u skladu s odredbom čl. 353. st. 5. Zakona o obveznim odnosima, a ako je tuženik smatrao da nije bio u mogućnosti dati takvu izjavu tada je trebao dokazati tu činjenicu.

Također, prvostupanjski sud je na temelju izvedenih dokaza pravilno zaključio da tuženik nije dokazao da su stranke ugovorile da će tužitelj isporučiti tuženiku source code i da je tuženik sam donio odluku o tome koji server će unajmiti, zbog čega ne postoji tužiteljeva odgovornost za štetu, kao i da u odnosu na prateću dokumentaciju tuženik nije naveo koju dokumentaciju mu je tužitelj trebao predati niti je dokazao da su stranke ugovorile predaju određene dokumentacije uz aplikaciju.

Konačno, ni ostalim, nepotrebno opširnim, žalbenim navodima tuženik nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude u dijelu kojim je odlučeno o protutužbenim zahtjevima.

Slijedom navedenog valjalo je, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama IV. i V. njezine izreke.

Međutim, prvostupanjski sud je u točki I. izreke presude održao platni nalog na snazi u dijelu kojim je tuženiku naloženo da plati tužitelju iznos od 43.700,00 EUR sa zateznim kamatama, a istovremeno je rješenjem, koje je postalo pravomoćno, ukinuo taj platni nalog u dijelu kojim je tuženiku naloženo da plati tužitelju protuvrijednost iznosa od 43.700,00 EUR u hrvatskim kunama prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 11. listopada 2017. što iznosi 326.439,00 kn. Iz toga bi proizlazilo da su istovremeno postojala dva naloga za plaćanje u istom platnom nalogu, jedan kojim se nalaže plaćanje određenog iznosa u EUR, a drugi kojim se nalaže plaćanje tog istog iznosa, ali u kunskoj protuvrijednosti. Takav platni nalog nije izdan, niti bi mogao biti izdan, budući da bi njegova izreka bila proturječna sama sebi. Na isti pogrešan način prvostupanjski sud je postupio i prilikom odlučivanja o stopi zatezne kamate tako da je istovremeno u tome dijelu ukinuo platni nalog, a potom ga održao na snazi u istom dijelu.

U vezi s tim valja skrenuti pozornost prvostupanjskom sudu na odredbu čl. 446. ZPP-a prema kojoj je platni nalog odluka suda kojom izdaje nalog tuženiku da udovolji tužbenom zahtjevu. Zato sud povodom prigovora protiv platnog naloga odlučuje o tome hoće li taj platni nalog održati na snazi ili ga ukinuti u cijelosti ili djelomično, ovisno o tome je li tužbeni zahtjev osnovan ili ne (čl. 451. st. 3. ZPP-a). Također valja ukazati i na pravno shvaćanje sjednice sudaca Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 25. siječnja 2005. o izreci presude kojom završava spor povodom prigovora protiv platnog naloga.

Nakon što je sud izdao platni nalog, tužitelj ne može mijenjati njegov sadržaj (on može povući svoj zahtjev), pa sve ono što je u obrazloženju presude navedeno o „konačnom uređenju tužbenog zahtjeva“ i navodnom „povlačenju tužbenog zahtjeva“ (pravilno tužbe, jer se povlači tužba, a ne tužbeni zahtjev kako je to propisano odredbom članka 193. ZPP-a) ne mogu imati nikakav pravni učinak i ne mogu utjecati na sadržaj već donesene odluke suda u obliku platnog naloga. Ovo zbog toga što je u podnesku od 11. veljače 2015. tužitelj predlažući sudu odluku koju bi trebao donijeti nakon završetka raspravljanja ponovio sadržaj izdanog platnog naloga, ali bez dijela kojim se utvrđuje koliko u hrvatskim kunama na određeni dan iznosi protuvrijednost iznosa (glavnog duga) izraženog u stranog valuti.

Rezultat ovakvog nepravilnog i nezakonitog postupanja jest da je sud djelomično održao na snazi platni nalog u dijelu u kojem je taj platni nalog već pravomoćno ukinut. Time je izreka presude proturječna sama sebi, pa je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Da bi otklonio taj nedostatak, bez nepotrebnog vraćanja na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu, valjalo je uzeti da je platni nalog već ukinut u cijelosti i suditi o tužbenom zahtjevu na temelju ovlaštenja iz odredbe čl. 373.a ZPP-a.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su stranke sklopile ugovor o kupoprodaji iz čl. 376. Zakona o obveznim odnosima čiji predmet je kupoprodaja računalnog programa i ugovor o djelu iz čl. 590. Zakona o obveznim odnosima čiji predmet je održavanje računalnog programa. Tijekom postupka nije dokazano da predmetne aplikacije predstavljaju autorsko djelo u smislu odredbe čl. 107. Zakona o autorskom i srodnim pravima („Narodne novine“

broj 167/03 i 79/07) prema kojoj je računalni program zaštićen kao jezično djelo ako je izvoran u smislu da predstavlja vlastitu intelektualnu tvorevinu svog autora. Radi navedenog ne primjenjuje se odredba čl. 51. tog Zakona kojom je propisano da ugovor na temelju kojeg se stječe pravo iskorištavanja autorskog prava (autorskopравни ugovor) mora biti sklopljen u pisanom obliku, ako tim zakonom nije drukčije određeno, kao ni odredbe čl. 52. tog Zakona kojom je reguliran sadržaj autorskopравниog ugovora. S obzirom na to da je tužitelj tijekom postupka dokazao da je izvršio svoje obveze iz sklopljenih ugovora to je osnovan njegov zahtjev za plaćanje iznosa od 43.700,00 EUR po osnovi računa koji se odnose na kupoprodajnu cijenu aplikacija za print i web u iznosu od 6.000,00 EUR i na uslugu održavanja programa i baze u iznosu od 37.700,00 EUR.

Slijedom navedenog valjalo je, na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a, preinačiti pobijanu presudu u točki I. njezine izreke tako da je naloženo tuženiku da plati tužitelju iznos od 43.700,00 EUR sa zateznim kamatama od 8. srpnja 2012. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora, kao i da mu nadoknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 10.762,53 kn sa zateznim kamatama od 12. listopada 2012. do isplate po istoj stopi.

Na temelju odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka odbijen je kao neosnovan jer prema ocjeni ovoga suda troškovi podnošenja odgovora na žalbu nisu bili potrebni za vođenje parnice.

Zagreb, 23. travnja 2020.

Sudac
Lenka Čorić

Dokument je elektronički potpisan:

LENKA ČORIĆ

Vrijeme potpisivanja:

30-06-2020

10:09:04

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97-#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=ČORIĆ

G=LENKA

CN=LENKA ČORIĆ

Broj zapisa: 17895-7e735

Kontrolni broj: 0be4a-1b202-e0891

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=LENKA ĆORIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Beograd, Makenzijska 67

Tel. +381 11 2450-508, 2450-204

e-mail: office@abcsrbija.com

PIB: 104533831

Mat. broj: 20181125

Sifra delatnosti: 7320

ABC HRVATSKA DOO**ZAMORSKI BREG 16A****10000 ZAGREB****OIB: 77176080457****HRVATSKA****RACUN BR. 006-300/12****Datum racuna: 29.06.2012.**

Mesto izdavanja racuna: Beograd

OPIS USLUGE	SUMA EUR
Aplikacije	6000,00
Po Ugovoru SPORAZUM OSNIVACA drustva ABC HRVATSKA d.o.o	
NETO	6000,00
UKUPNO ZA UPLATU	6000,00

Rok placanja: 07.07.2012.**INSTRUCTION FOR PAYMENT:**

Intermediary Bank

SWIFT - BIC: DEUTDEFF

Name: Deutsche bank AG

Account with Institution / Beneficiary's Bank

SWIFT - BIC: PIRBRBG

Name: Piraeus bank AD Beograd

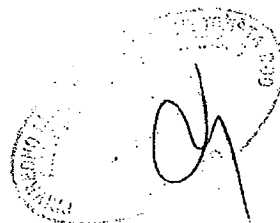
Beneficiary

IBAN/Account Number: RS35125120000000349798

Name: AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Street: MAKENZIEVA 67

City, Country: 11000 BEOGRAD, REPUBLIC OF SERBIA

AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Beograd, Makenzijeve 67

Tel. +381 11 2450-508, 2450-204

e-mail: office@abcsrbija.com

PIB: 104533831

Mat. broj: 20181125

Sifra delatnosti: 7320

ABC HRVATSKA DOO**ZAMORSKI BREG 16A****10000 ZAGREB****OIB: 77176080457****HRVATSKA****RACUN BR. 006-301/12****Datum racuna: 29.06.2012.**

Mesto izdavanja racuna: Beograd

OPIS USLUGE	SUMA EUR
Odrzavanje programa i baze za 2010. god 11 meseci-mesecno 1.300 eur Po Ugovoru SPORAZUM OSNIVACA drustva ABC HRVATSKA d.o.o	14300,00
NETO	14300,00
UKUPNO ZA UPLATU	14300,00

Rok placanja: 07.07.2012.**INSTRUCTION FOR PAYMENT:**

Intermediary Bank

SWIFT - BIC: DEUTDEFF

Name: Deutsche bank AG

Account with Institution / Beneficiary's Bank

SWIFT - BIC: PIRBRSBG

Name: Piraeus bank AD Beograd

Beneficiary

IBAN/Account Number: RS35125120000000349798

Name: AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Street: MAKENZJEVA 67

City, Country: 11000 BEOGRAD, REPUBLIC OF SERBIA

AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Beograd, Makenzijeve 67

Tel. +381 11 2450-508,2450-204

e-mail: office@abesrbija.com

PIB: 104533831

Mat. broj: 20181125

Sifra delatnosti: 7320

ABC HRVATSKA DOO**ZAMORSKI BREG 16A****10000 ZAGREB****OIB: 77176080457****HRVATSKA****RACUN BR. 006-302/12****Datum racuna: 29.06.2012.**

Mesto izdavanja racuna: Beograd

OPIS USLUGE	SUMA EUR
Odrzavanje programa i baze za 2011. god	
12 meseci-mesecno 1.300 eur	15600,00
Po Ugovoru	
SPORAZUM OSNIVACA drustva	
ABC HRVATSKA d.o.o	
NETO	15600,00
UKUPNO ZA UPLATU	15600,00

Rok placanja: 07.07.2012.**INSTRUCTION FOR PAYMENT:**

Intermediary Bank

SWIFT - BIC: DEUTDEFF

Name: Deutsche bank AG

Account with Institution / Beneficiary's Bank

SWIFT - BIC: PIRBRBG

Name: Piraeus bank AD Beograd

Beneficiary

IBAN/Account Number: RS35125120000000349798

Name: AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Street: MAKENZIEVA 67

City, Country: 11000 BEOGRAD, REPUBLIC OF SERBIA

AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO**Beograd, Makenzijeve 67**

Tel. +381 11 2450-508, 2450-204

e-mail: office@abcsrbija.com

PIB: 104533831

Mat. broj: 20181125

Sifra delatnosti: 7320

ABC HRVATSKA DOO**ZAMORSKI BREG 16A****10000 ZAGREB****OIB: 77176080457****HRVATSKA****RACUN BR. 006-303/12****Datum racuna: 29.06.2012.****Mesto izdavanja racuna: Beograd**

OPIS USLUGE	SUMA EUR
Odrzavanje programa i baze za 2012. god 6 meseci-mesecno 1.300 eur Po Ugovoru SPORAZUM OSNIVACA drustva ABC HRVATSKA d.o.o	7800,00
NETO	7800,00
UKUPNO ZA UPLATU	7800,00

Rok placanja: 07.07.2012.**INSTRUCTION FOR PAYMENT:**

Intermediary Bank

SWIFT - BIC: DEUTDEFF

Name: Deutsche bank AG

Account with Institution / Beneficiary's Bank

SWIFT - BIC: PIRBRBG

Name: Piraeus bank AD Beograd

Beneficiary

IBAN/Account Number: RS35125120000000349798

Name: AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO

Street: MAKENZIEVA 67

City, Country: 11000 BEOGRAD, REPUBLIC OF SERBIA

Ovaj prijevod sastoji se od
2 stranice / 5 listova
Br. 357-2020
Datum: 18.08.2020.

Ovjereni prijevod sa srpskog jezika
POTVRDA

A handwritten signature in black ink is written over a circular, faint stamp. The signature appears to be 'Pog' followed by a flourish. The stamp is mostly illegible but seems to contain some text around the perimeter.

/logo Banke/

/pečat s datumom: 23.07.2020./

Interno
www.direktnabanka.rs

/pečat s logom Banke i tekстом: Direktna Banka
AD KRAGUJEVAC
Beograd br. 5
Broj 24818016
Datum 16.07.2020./

POTVRDA

Ovim potvrđujemo da:

Naziv tvrtke: PRIVREDNO DRUŠTVO ZA ISPITIVANJE TRŽIŠTA AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO, BEOGRAD VRAČAR			
Grad	11000 BEOGRAD		
Ulica	MAKENZIJEVA	Br.	67
MB	20181125	Ima otvoren dinarski i devizni račun za redovno poslovanje	
Broj računa	150000000185493820 i 150007010007840443		

Ova potvrda izdaje se na osobni zahtjev zakonskog zastupnika Ane Novcic, radi reguliranja pravnog postupka u inozemstvu.

Za Direktnu banku

Mjesto: BEOGRAD

Datum: 16.07.2020.

MAJA LAZAREVIC / potpis zaposlenika Banke
/vlastoručni potpis/
/pečat Banke/

IVANA ILIC / potpis zaposlenika Banke
/vlastoručni potpis/

Direktna Banka ad
Kragujevac

Bulevar kraljice Marije 54B, ulaz 54N
34000 Kragujevac

Matični broj: 07654812
PIB:101458655

Račun br.
908-15001-80

SWIFT:
KRAGRS22

/logo Banke/

Stranica 2 od 2
Broj ovjere: 357-2020
Datum: 18.08.2020.

Interno
www.direktnabanka.rs

Direktna Banka ad
Kragujevac

Bulevar kraljice Marije 54B, ulaz 54N
34000 Kragujevac

Matični broj: 07654812
PIB: 101458655

Račun br.
908-15001-80

SWIFT:
KRAGRS22

Ja, Krunoslav Požgaj, stalni sudski tumač za slovenski, srpski i poljski jezik, imenovan rješenjem predsjednika Županijskog suda u Varaždinu broj 4 Su-145/2019-5 od 11. lipnja 2019. potvrđujem da gornji prijevod potpuno odgovara izvorniku sastavljenom na srpskom jeziku.

U Sv. Đurđu, 18.08.2020.

Br. 357 - 2020

Po

23-07-2020

Interno
www.direktnabanka.rs**POTVRDA** **Direktna Banka**
AD KRAGUJEVAC
Beograd br. 5Broj 24818016
Datum 16.07.2020

Ovim potvrđujemo da:

Naziv firme: PRIVREDNO DRUŠTVO ZA ISPITIVANJE TRŽIŠTA AUDIT BUREAUX OF CIRCULATIONS DOO, BEOGRAD VRAČAR							
Grad	1	1	0	0	0	BEOGRAD	
Ulica	MAKENZIJEVA					Br.	67
MB	20181125					Ima otvorene dinarski i devizni račune za redovno poslovanje	
Broj racuna 150000000185493820 i 150007010007840443							

Ova potvrda se izdaje na lični zahtev zakonskog zastupnika Ane Novcic, radi regulisanja pravnog postupka u inostranstvu.

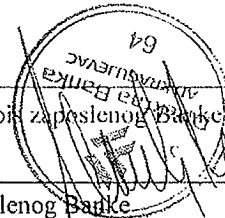
Mesto: BEOGRAD

Datum: 16.07.2020

MAJA LAZAREVIC / potpis zaposlenog Banke

IVANA ILIC / potpis zaposlenog Banke

Za Direktnu banku

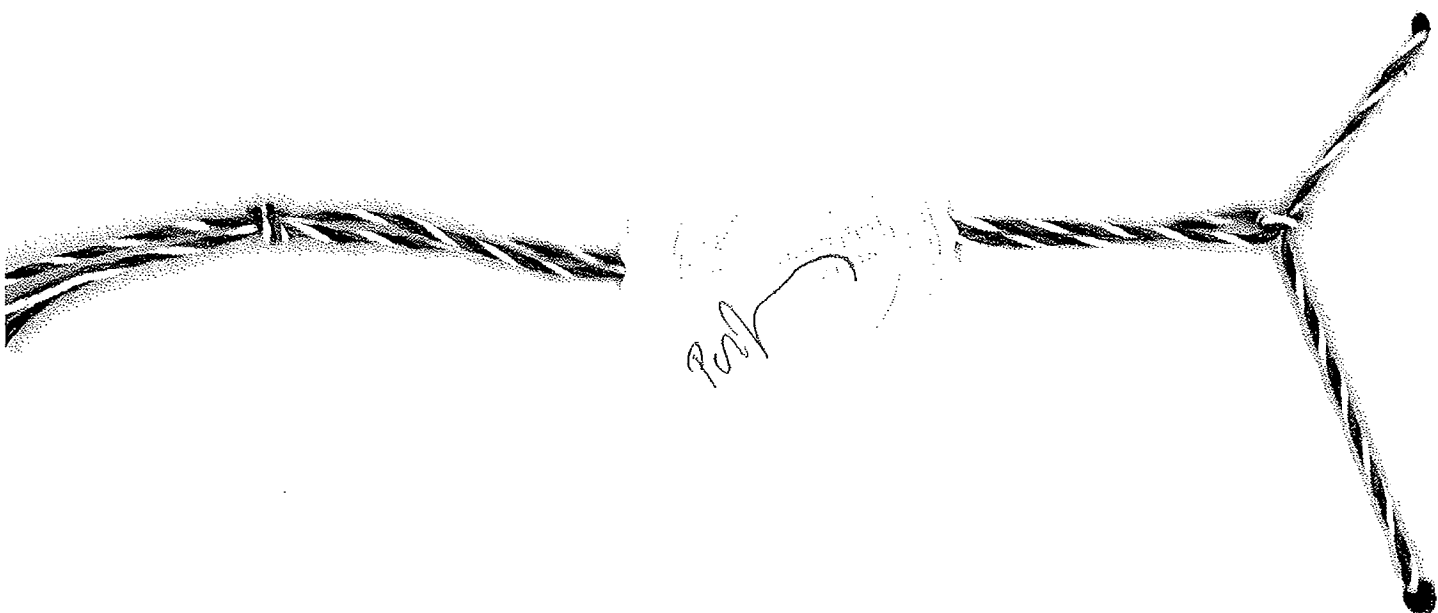
Direktna Banka ad
Kragujevac

Bulevar kraljice Marije 54B, ulaz 54N
34000 Kragujevac

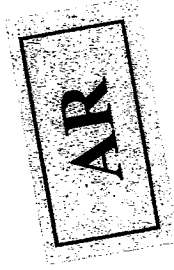
Matični broj: 07654812
PIB: 101458655

Račun br.
908-15001-80

SWIFT:
KRAGRS22

RF 711843 9 HR
R

RECEIVED
JAN 10 2020
10:00 AM
10:00 AM

RECEIVED
JAN 10 2020
10:00 AM
10:00 AM

23-94-2020

RECEIVED
JAN 10 2020
10:00 AM
10:00 AM

FINANCIAL

RC 2020

11/10/2019

RECEIVED

RECEIVED